

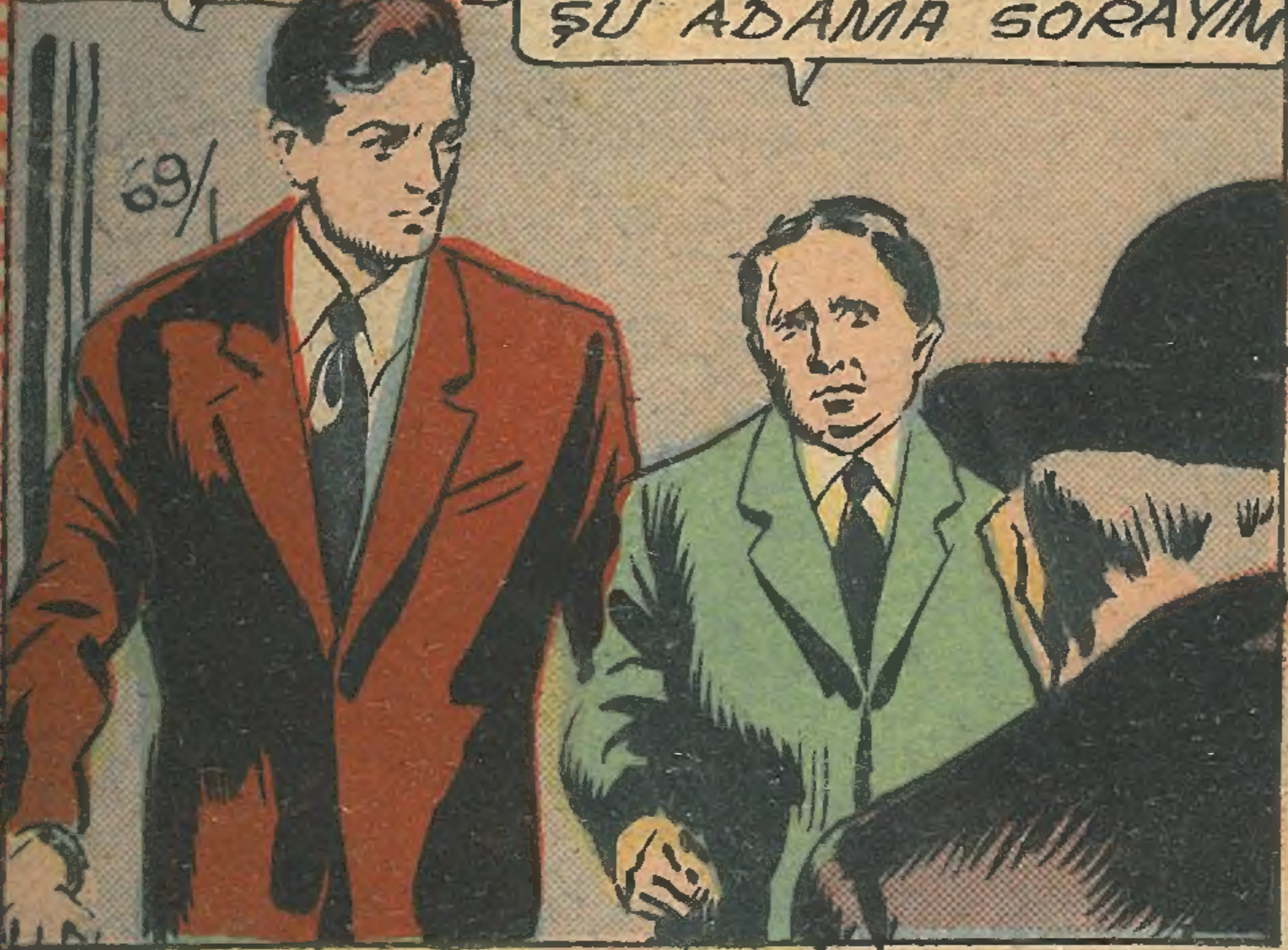
BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 161 - 25 Kuruş

13 - Haziran - Çarşamba - 1951

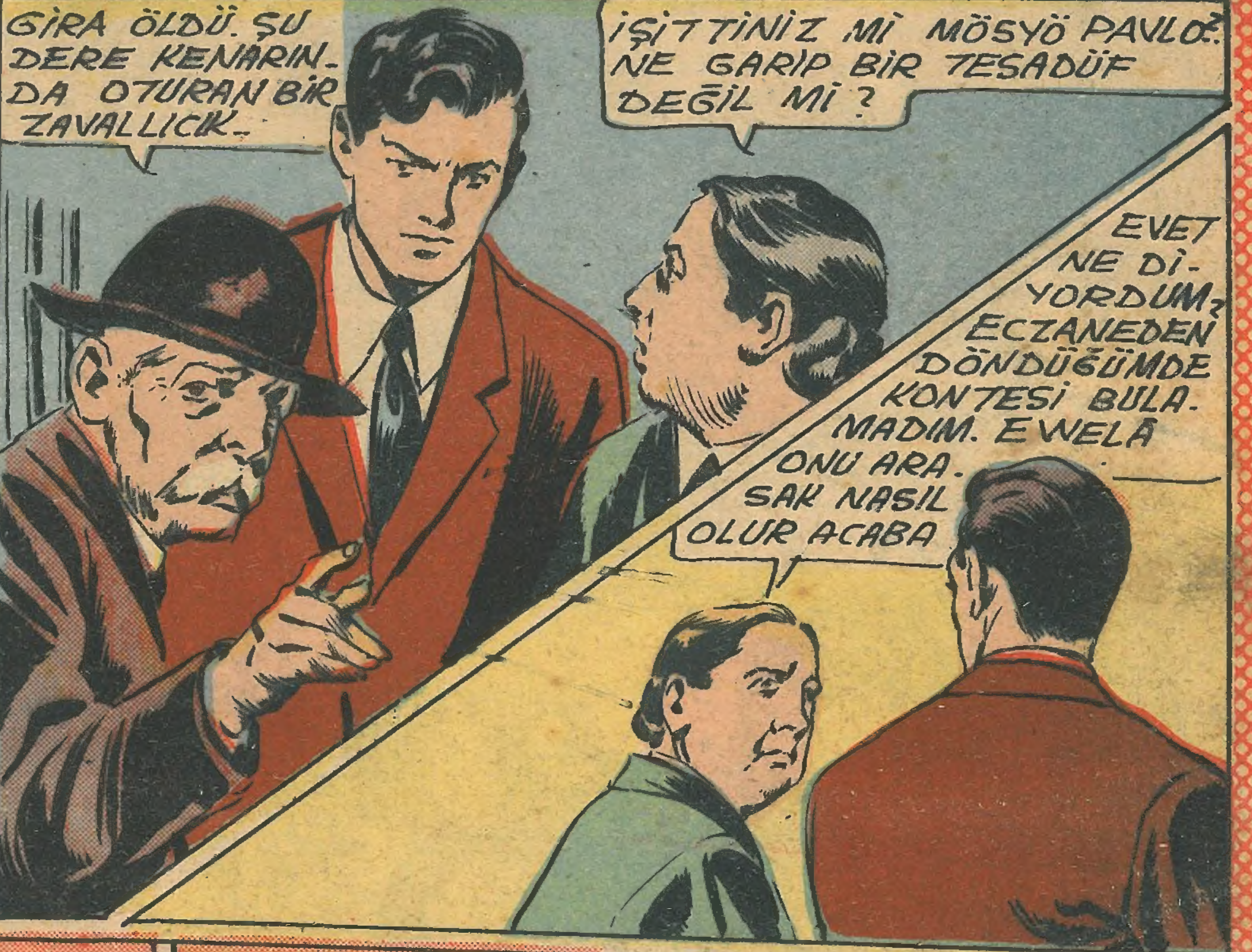
ARADIĞIM KADIN

Evet onu buldum. Şimdi kilisede annesi için gözyaşı döküyor. Arkıma gelmişken sorayım. Bugün kim öldü burada? Kilise matem ça- ni çalıyordu. Bilmiyorum. Durun şu adama sorayım

GİRA ÖLDÜ. ŞU DERE KENARIN. DA OTURAN BİR ZAVALLIK.

İŞİTTİNİZ Mİ MÖSYÖ PAVLO? NE GARİP BİR TESADÜF DEĞİL Mİ?

Evet ne di- yordum? Eczaneden döndüğümde Kontesi Bula- madım. Ewela onu ara. Sak nasıl olur acaba

BEN ECZANEDEN DÖNELİ YA- RIM SAAT OLDU.

Öyleyse onu muhak- kak buluruz. İhtiyar kadın yarım sa- at içinde çok uzakla- ra gidemez. Matildeye müjde vere- lim.

KİLİSEYİ KAPALI BULDULAR.

BU TARAF TA GÖ- RÜNÜRLERDE KİMSE YOK.

BU TARAF- TA DA ÖY- LE..

BEN BURALARI İYİ BİLMEYİ AMA ŞUR- LARDA BİR GEŞME OLACAK. İSTER- SENİZ O TARAFA BİR GİDELİM.

ALLAHIM.. YİNE OR- TADAN KAYBOL- MASIN ŞU MATİLDE..

AZ SONRA BİRDENBİRE DÜRDÜLER AZ İLERİDEKİ GEŞME BAŞINDA GENÇ BİR KIZLA İHTİYAR BİR KADININ KUCAKLAŞMIŞ OL- DUGUNU GÖRDÜLER. BİRİSİ MATİLDE, BİRİSİ DE KONTESTİ.

HEY ALLAHIM! BU-
LUŞMUŞLAR BİLE..

BAKIN HENÜZ TANIŞMAMIŞ-
LAR. DURUŞLARI ONU GÖS-
TERİYOR..

ŞİMDİ NE YAPMALI? KOŞUP HAKİKATI SÖY-
LESEM Mİ ACABA? ANNESİNİ ÖLDÜ ZAN-
NEDEN MATİLDE İÇİN BU BÜYÜK BİR
DARBE OLACAK..

AYNI ŞEY KONTES
İÇİN DE VARİT..

ÇOK DOĞRU.. KONTES
BENİ TANIDIĞI İÇİN BA-
NA İSMİMLE HITAP
EDECEKTİR.

BEN DE GİTSEM
AYNI ŞEY OLACAK.
MATİLDE BENİM
İSMİMİ BİLDİĞİ İÇİN
KONTES SOFİYA DNE
ÇAĞIRINCA İŞLER
KARIŞACAK..

NİHAyet
PAVLONUN AKLINA BİR ÇARE GELDİ.

SOFİYA SEN ÇABUK ŞURA.
LARDAN BİR ÇOCUK BUL
BEN DE BİR PUSULA YA-
ZAYIM.

PEKİ EFENDİM.
HEMEN BULAYIM.

ON DAKİKA SONRA..

İŞTE SİZE AKILLI
BİR ÇOCUK MÖSYÖ
PAVLO..

ŞU İKİ KADINI GÖRDÜN
DEĞİL Mİ YAVRUM, ŞU MEK-
TUBU ORADAKİ GENÇ KIZA
VER

MATMAZEL SİZE
BİR MEKTUP. AMA
YALNIZ SİZ OKUYA-
CAKSINIZ..

BANA MI? KİM GÖN-
DERDİ BUNU?

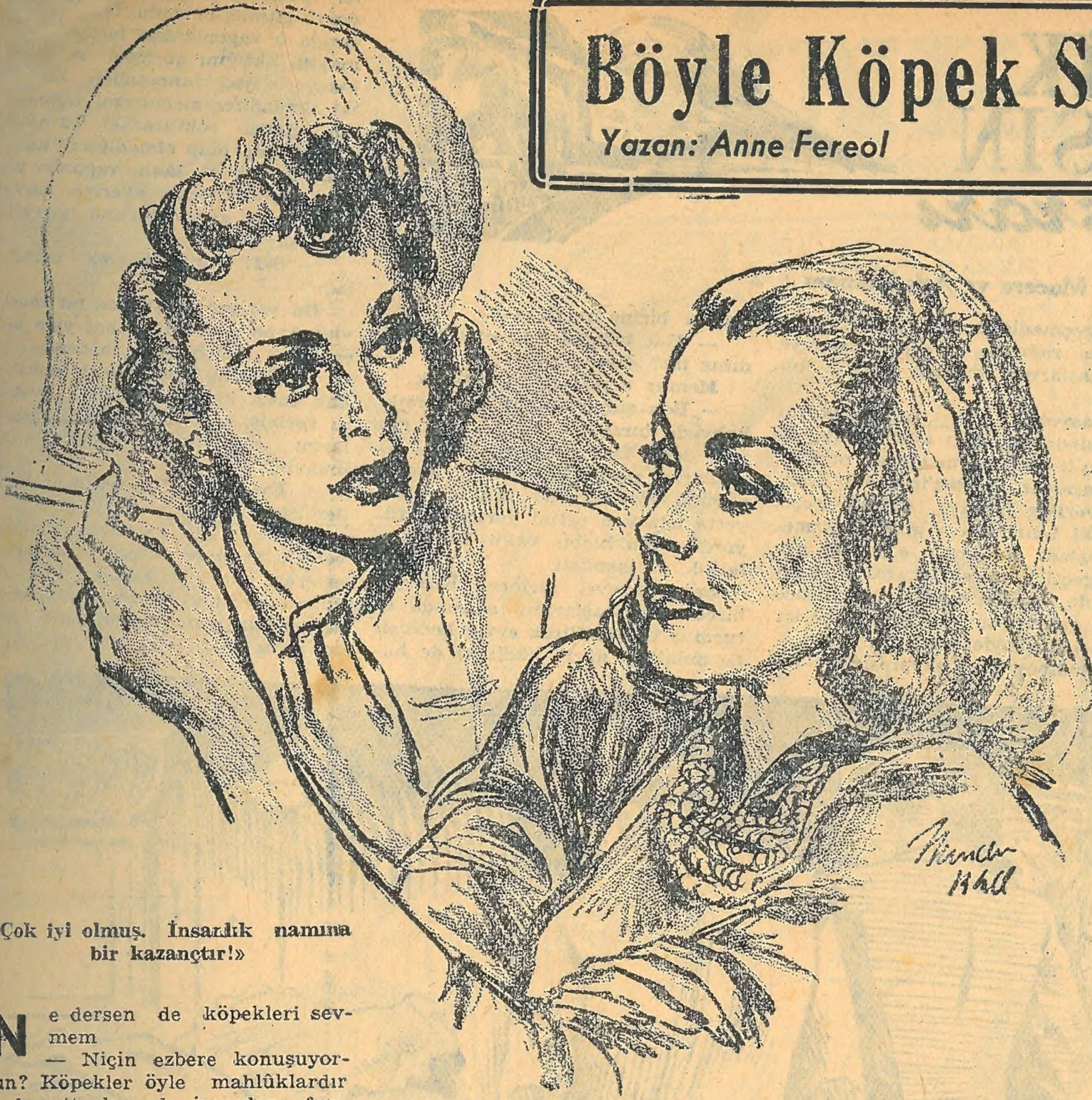

ARKASI VAR

Böyle Köpek Sevilmez mi?

Yazan: Anne Fereol

Çeviren: Sayhan Bilbaşar

«Çok iyi olmuş. İnsanlık namına bir kazançtır!»

Ne dersen de köpekleri sevmem

— Niçin ezbere konuşuyorsun? Köpekler öyle mahlûklardır ki bayattayken de insanlara faydalı olurlar; öldükten sonra da.

— Ezbere konuşmuyorum. Köpek dediğinin insana faydasından ziyade zararı dokunur. En aşağı bir düzine köpek tanıdım, hem de pek yakından, yine de dediğin gibisine bir defa olsun rastlamadım.

— Madam Roux'yu tanırsın mı? Marie'ciğim? Bahsedeceğim köpek onundu.

— Madam Roux'yu da tanırım, köpeğini de. Koskoca bir hayvandı, insanı yiyecekmiş gibi bakardı ve her defasında bacağımın bir parçasını koparıp götürcek sanırdım.

— Evet, zavallı köpek öldü.

— Çok iyi olmuş, insanlık namına bir kazançtır.

— Sus, kalpsiz kadın. O köpek, zavallı Madam Roux'nun hayatta en büyük tesellisiydi. Zavallı Victor bu dünyadan ayrıldığı zaman kadıncağızın matemini ayyuka çıkardı... Bak Marie'ciğim eğer hikâyemi dinlemek istemiyorsan susayım, başka şeylerden bahsedelim.

— Anlat, anlat, dinlemekten çok büyük bir zevk duyuyorum.

— Victor harbin en şiddetli günlerinden birinde öldü. O zamanlar Almanlar Paris'i işgal etmiş bulunuyorlardı ve burada yapmadıkları rezalet kalmıyordu. Bütün Fransızlar açlık ve yiyecek birkaç lokma şey bulabildiğimiz zaman kendimizi dünyanın en mesut insanları hissediyorduk. Sen o günleri, burada geçirmedığın için bilemezsin... Köpeğin ölüm haberini aldığı zaman, ihtiyar kadının ona karşı olan zaafını yakından bilen annem pek üzüldü... Madam Roux'un acısı biraz hafiflediği zaman ilk aklına gelen şey sevgili köpeğinin cesedini nereye gömeceği oldu. Onun nâşını başkalarına teslim etmeğe katiiyen razı olamazdı. Bir apartıman katında oturmaktaydı ve hayvanı gömecek ufaklık bir bahçeye bile, tabiatıyla sahip değildi. Anneme

telefon etti ve ne yapması icabettiği hakkında kendisine fikir vermesini istedi. Annem ona, eğer bir mahzur görmüyorsa köpeği bize getirip bahçemize defnetmesini nazik bir lisanla teklif etti. Madam Roux'nun telefon etmekten mak-

sadı zaten böyle bir teklife mazhar olmak ümidiydi. Victor'cuğun nâşını bir torbaya koydu ve ilk trene atlayarak bizim tarafın yolunu tuttu.

«Başlangıçta kompartımanda hemen kimse yoktu. Kıymetli tor-

basını filenin üzerine ihtıamla yerleştirdi ve yün örgüsüne başladı... Ama yoldaki istasyonlardan birinden on kadar Alman askeri binip de onun kompartımanına gelince işler değişti. Almanlar kompartımanı büyük bir şamataya boğdular ve bu gürültü tabii olarak matemli kadıncağızı epey sıkıttı. Askerlerin ellerinde büyük gemici torbaları vardı ve bunları Victor'un nâşını taşıyan torbanın üzerine, yanına itinasız bir şekilde atmışlardı. Tabii ki Madam Roux onlara bir Fransız köpeğinin ölüsüne hürmet etmelerini ihtar edemezdi.

«Ne mesut bir tesadüftür ki bu gürültücü yol arkadaşlarının yaygarasını dinlemek çok uzun sürmedi ve Almanlar iki istasyon sonra torbalarını sırtlayarak trenden indiler.

Bize geldiği zamanki hali okadar perişandı ki kimse gülmeğe cesaret edemedi. Hiç mukaddemesiz benden, kendisiyle birlikte bahçeye inip köpeği mereye görmesi icabettiğini bildirmemi rica etti... Bahçede o ihtiyar halinden umulmayan bir çeviklikle Victor'un mezarını kazdı.

«Sonra torbayı açarak içinden Victor'un nâşını çıkarmak istedi. Ama torbadan köpek ölüsü yerine neler çıktı biliyor musun? İki kilo tereyağı ve bir koca jambon.

«Madam Roux'un yüzünün o zamanki hali görülecek bir şeydi. Büyük matemini bir anda unutmuştu... Torbasından bir köpek leşi çıkan Almanın yüzünün ne hal aldığını ise maalesef hiçbir zaman göremedim.

«Şimdi sorarım sana, böyle köpek sevilmez mi?

Yeşil İskoçyanın evladı Patrik Jefferson daha anne sütü emerken memleketinin bütün âdet ve anelerini de tevarüs etmişti. Bunların başında yalnız halis kan İskoçyalıların becerebildikleri hakiki hasislik ile taşkınlık geliyordu.

Patrik büyüdükçe âdet ve ananelere karşı merbutiyeti de büyük bir süratle ve azamî derecede inkişaf etti; o kadar ki köylerinde İskoçyanın yegâne mümessili adediliyordu. Hiç kimse yoktu ki kindarlıktan ve hasislikten bahsedilirken Patrik Jefferson'u ele almasın ve mukayesesini onunla yapmasın. Herkes gelen geçen seyyahlara Patrik'in hasisliği ve kindarlığı hakkında eğlenceli fıkralar anlatıyordu.

Jefferson ailesi asırlardan beri ticaret ile meşgul olmayı tercih etti.

Bir gün, bir demir yolu mu-bayaa komisyonunun açık eksiltmeye koyduğu yüz bir adet demiryolu traversini temin etmeği taahhüt etti.

Komisyon da, İskoçyalı genç kereste taciri ile imzalanamı mukavele şerefine lüks bir lokantada mükellef bir ziyafet tertip etti.

Lokantanın arka salonunun ortasında mükellef bir sofraya kurulmuştu. Enval çeşit yemek ve meyva masayı süslüyordu. Herkes sen idi.

Patrik, lokantanın nefis yemeklerine büyük bir şeref verdi. Bereketli ve bol çerezlerden dumalı tüten kızartmalardan, hazmı

İskoçyalının Kini

Yazan: Filodoro
Çeviren: Vahit Orgun

«Hesabı ben ödiyeceğim; bana veriniz!»

kolay ve güç olan yemeklerden ve meyvalardan hiçbirisini mahzun etmedi. Hepsinin tadına baktı.

Nihayet bu ziyafet de, lokantalarda verilen diğer ziyafetlerde olduğu gibi, hesap pusulasının gösterilişi ile bitti.

Kararsız garson, ziyafet sofrasının etrafına kurulmuş olan bu altı kişiden hangisine kabarık hesap pusulasını teslim edeceğini şaşırıyordu.

Fakat içlerinden biri garsonu bu tereddüdünden kurtardı:

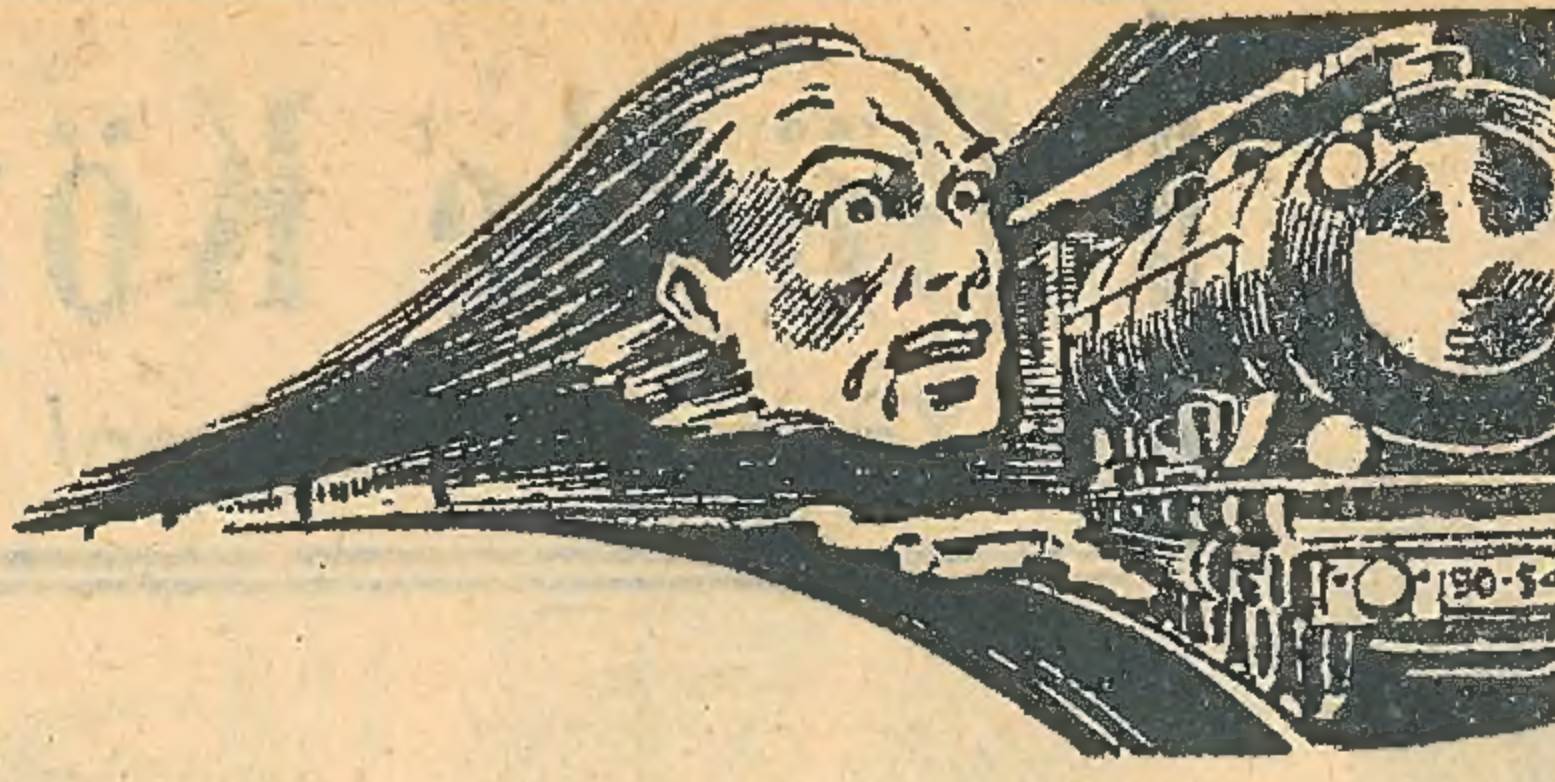
— Hesabı, ben ödiyeceğim; bana veriniz!»

Bu, İskoçyalının sesi idi. Umumun hayreti arasında, garson pusulayı mütemadiyen «Dedim ya... Ben ödiyorum... Hesabı versene...» diye söylenen Patriğe uzattığı görüldü.

İskoçyalının rengi uçmuştu. (Arkası 14. sayfada)

KESİK BAŞIN Estarı

Büyük Macera ve Aşk Romanı : 2

Cepelerini karıştırdı. Belki bizlere bahşis vermek maksadıyla, fakat ceplerinin boş olduğunu görünce kendi kendine mırıldanmağa başladı ve ertesi güne kadar kendisini misafir etmemizi rica etti. İnanır mısın sefim? Karım derhal yatak odamızı bu yabancı adama verdi. Bu de mutfaktaki divanın üzerinde yat-tık.

— Hepsi bu kadar mı? Doğrusunu söylemek lâzım gelirse bu anlattığınız hikâye sizin geçidi tenketmeniz için bir mazeret teşkil etmez. Vazifenizi ihmal etmişsiniz.

— Yine siz öyle zannedin sefim. Yalnız sözlerim bitmedi. Karım sabahleyin kalkınca misafirimizi merak etti: Bir parça daha iyileşip iyileşmediğini tetkik için ayaklarının ucuna basarak odaya girdi. Ne olduğunu öğrenmek ister misiniz? Kaçmış!

— Ne dediniz? Kaçmış mı?

— Evet, kaçmış. Belki civarımızdaki bahçelerden birine hava almak maksadile gitmiştir diyerek her tarafı aradık taradık. Fakat bulamadık. Dönüşte kapının eşiğinde şu kâğıda rastladım.

Hat bekçisi ceplerini karıştırarak kâğıdı cebinden çıkarttı ve istasyon şefine uzattı. Bu kâğıtta karakteristik bir Anglo Sakson yazısıyla şöyle deniyordu:

«Hayatımı kurtardığınızı unutamıyacağım. «Kristal Hanger»

İstasyon şefi bir müddet hat bekçisinin uzattığı kâğıdı tetkik ettikten sonra lade etti ve:

— Şimdi anlar gibi oldum...

— Neyi sefim?

— Bu sizin ünlü misafiriniz, hak ettiğiniz bahşisi vermemek için sıvışmış.

Hat bekçisi ağzını bükerek:

— Zannetmiyorum, çünkü ne ben ve ne de karım kendisinden böyle bir şey talep etmemistik. Belki onu bu sabah evde bulmuş olsaydık yine aynı itina ile bakacaktık.

— Tahmin ediyorum. Fakat o müşkül bir vaziyette kalmamak için bir an evvel sıvışmanın muvafık olduğunu anlamış olsa gerek. Şimdi benim sözüme dikkat ediniz Kurbet. Şayet bir ikinci defa böyle bir hâdise ile karşılaşacak olursanız kapı ve pencereleri sımsıkı kapamayı unutmayınız.

— Peki bu kâğıt parçasına ne dersiniz?

— Bu bileti de bir gün sizin iyiliğinizi hatırlayacağını sizlere bildirmek için yazmış olsa gerek. Şimdi gidiniz ve bir daha böyle basit işler için vazifenizi bırakarak bana gelmeyiniz.

Hat bekçisi omuzlarını silkerek:

— Ben, vazifemi yapmış adedileceğimi sanmıştım...

— Lâkin dikkat ediniz. Sizi azarlamadım. Sadece nasihat verdim.

— O halde sefim, bir emriniz yoksa karşıki kahveye gidip muasadenizle bir kahve içeyim. Beni kulübeme götüreceksin trene daha bir saat var.

— Olur Kurbet. Haydi güle güle. Karına benden çok selâm götür.

Hat bekçisi mırıldanarak istasyon sefinin yanından çıktı. Yaptığı işin şefi tarafından mak-

bule geçmediğine canı sıkılmış olmasına rağmen karşıki kahveye arkadaşlarını bulmak üzere yollandı.

İstasyon şefi kahvaltılarını dairesinde yapmağı âdet edinmişti. Kahvaltı gelince masaya oturdu. Bir taraftan Kurbet'in indiği tren-den verilen torbayı açarak içerisindeki tahriratlara göz gezdirmeye başladı. Bu arada eline bir gazete geçti. Gazeteyi açarak büyük puntolu yazılara göz gezdirince sütlü çayını unuttu. Son haberler sütununda şöyle yazılıydı.

«Bombay lüks ekspresinde es-

rından birine rastladı.

— Hat bekçisi Kurbet'e rastladınız mı? diye sordu.

Memur şapkasını çıkartarak:

— Ben şimdi kendisini karşıki kahvede bıraktım. Orada olsa gerek, dedi. İstasyon şefi derhal adımlarını açarak kahveye doğru yürüdü. Memur ağzı açık bir vaziyette istasyon sefini geriden süzüyordu. Onu hiçbir vakit bu kadar telâşlı görmemişti.

Şef kahveye girince Kurbet'i birçok arkadaşlarının arasında oturmuş buldu. Biraz evvel kendisine anlattığı garip hâdiseyi de ha-

Mösyö Glyon: «O halde bu baş pek kısa bir zamanda oratadan yok edilmiş!» dedi.

rarengiz bir cinayet»

İstasyon şefi birdenbire renkten renge girmeğe başlamıştı. Dikkatle okumağa koyuldu.

«Dün akşam saat 23 ten biraz sonra B. 14 lüks ekspresi Valansa gelince o saatte vazife başında bulunan şef muavini Arno ortadaki vagonların basamaklarını kanlı görmüş ve derhal şüphelenmiştir. Şefe haber vermiş ve istasyondaki memurlarla birlikte vagona girilmiştir. Kanın sızdığı kompartimanın kapısı zorlanarak açılınca pek korkunç bir manzara ile karşılaşmışlardır. Bir adam yüzü koyun kanlar içerisinde yerde uzanmakta idi. Kellesi birkaç damarla gırtlığına bağlı idi. Her tarafı parça parça edilmiş bir cesetti bu.

Şef vagonun trenden ayrılmasını emretmiş ve müddetumumilik derhal meseleden haberdar edilmiştir. İkinci tabımızda cinayet hakkında daha mufassal malûmat verebileceğimizi zannediyoruz.

İstasyon şefi gazeteyi acele acele okuduktan sonra birdenbire iskemlesinden sıçrayarak başını yumrukladı ve kendi kendine:

— O halde kaatil o idi. Demek ki kendini trenden düşen bir yolcu diye hat bekçisine tanıtmış, dedi. Şapkasını giyerek dışarıya çıktı. Tam bu sırada kendi memurla-

raretle arkadaşlarına anlatıyor ve hepsi kulak kesilmiş dinliyorlardı.

II

Nitekim B. 14 Bombay lüks ekspresindeki cinayet hakkında tahminler yürüten gazetecinin de tahminlerinde yanılmamış olduğu anlaşılıyor. Hâdise şu şekilde meydana çıkmıştır:

B. 14 Bombay ekspresinin muayyen bir tarifesini olmayın Marsilyadan hareket ediyor. Tren Marsilya limanında Hindistandan gelen ve Büyük Britanyaya gidecek yolcuları kendi vapuru bekliyor. Marsilyadan kalktı mı hiçbir tarafa uğramıyor. Ve ancak loko-motife takılı olan birkaç yataklı vagonla yoluna devam ediyor. Bu tren bazı istasyonlarda duruyorsa da yolcu ve eşya gibi hiçbir hususla alâkadar değildir. B. 14 saniye hesabıyla durur ve hareket eder. Yalnız bu trenden seftren iner ve istasyonda verilen direktifi aldı mı tren kalkar.

Tren Valans istasyonuna geldi mi orada şef muavini tarafından karşılanır ve Bombay ekspresinin burada tevakkuf müddeti iki dakikadır. İşte cinayet gecesi yine şef muavini Arno trenin gelmesini bekliyordu. Tren istasyona gelip tam yüz yirminci saniyede hareket edecekti. Şef muavini Arno dairesinden perona gelince ilk

iş yataklı vagonların tarafına doğru gitmek olmuştur. İşte tam bu sırada o vagonlardan birinden bir maylin aktığını görmüş ve bunu bidayette yağ zannetmişti. Derhal iki simendifer memurunu vagonların arasına sokturarak bu akan maylin yağ olup olmadığını anlamak istemiş ve lâkin vagonun altına sokulan işçiler elleriyle mayiye dokununca kan olduğunu hayretle görerek:

— Şef! Kan! diyerek durakladılar.

Bu vaziyet karşısında şef muavini Arno afallamış fakat yine bir yanlışlık olduğunu zannederek:

— Kan mı? İmkânsız! Muhakkak tuzla karışmış yağdır cevabını vermiş, ameleler çıkıp parmaklarını gösterince, istasyon se muavini:

— Evet kan, Bir tetkik edelim demişti.

Arno derhal seftrene haber vermiş ve daha birçok ekspresler gelerek bunun hakikaten kan olduğunu görünce vagonları kontrol etmek lüzumunu görmüşlerdi. Arno trene gidip elektrik düğmesini

çevirince birdenbire donup kalmıştı. Bu müthiş manzara da kendini koridorda göstermişti.

Arno derhal yanındakilere:

— O kapıyı vurunuz. Şayet vap veren olmazsa kırınız emri vermişti. Kapı açılınca sabah haberler sütununda gazetele verdikleri malûmatın doğruluğuna ortaya çıkmıştı. Herkes birbirini yüzüne bakıyordu. Acaba bu intihar mıydı? Hayır, şef muavini Arno katiyen bunu kabul etmi ve:

— Bir insan kendine bu kadar kıyamaz, diyordu.

Bombay ekspresi geç kalmış Seftren vagonun Liyon istasyonuna bırakılmasını muvafık göüyordu. Arno buna şiddetle mualefet etti ve o vagondaki yolcunun diğer vagonlara naklini istedi. Sonra bu vagona on kişi bulandırmak suretiyle boş hatları birime çekti. Bombay ekspresi yirmi dakika rötarlı idi. Arno derhal hareket emrini verdi. Boş hatta çekilmiş vagonun kapısı sımsıkı kapatıldıktan sonra po haber verilmişti. Cinayetten haberdar olan halk peronun altına toplanmıştı. İşe zabitanın vaziyetinden evvel Arno hiçbir tedbir düşünmek lüzumunu hissetmiyordu. Bir aşağı bir yukarı sinirli halde dolayıyordu. (Arkası v

NAT PINKERTON

İNSAN SEVDİĞİNİ
BEKLERKEN VA-
KİT NASIL GE-
ÇİYOR

DEMİK KAZ
SENİ GİŞENİN
ÖNÜNDE
BEKLEYE
ÇEK

EYET.. HEYECANDAN
ELİM AYAGİMA DOLA
ŞIYOR. HAYDI ARTIK
DEFOL..

JÜLYETLE Mİ
TANIŞI-
YORUM

ROMEO

TIPKI FOTOĞRAFLARINIZA
BENZİYORSUNUZ. O KA-
DAR KİBAR KÜLTÜRLÜ
VE İNCE RUHLU OLDU
GÜNÜZ
BELLİ Kİ..

SİZE CEVAP
VEREMİYÖ-
RUM. YERİME
SAİRLERİ
KONUŞTU.
RACAĞIM.

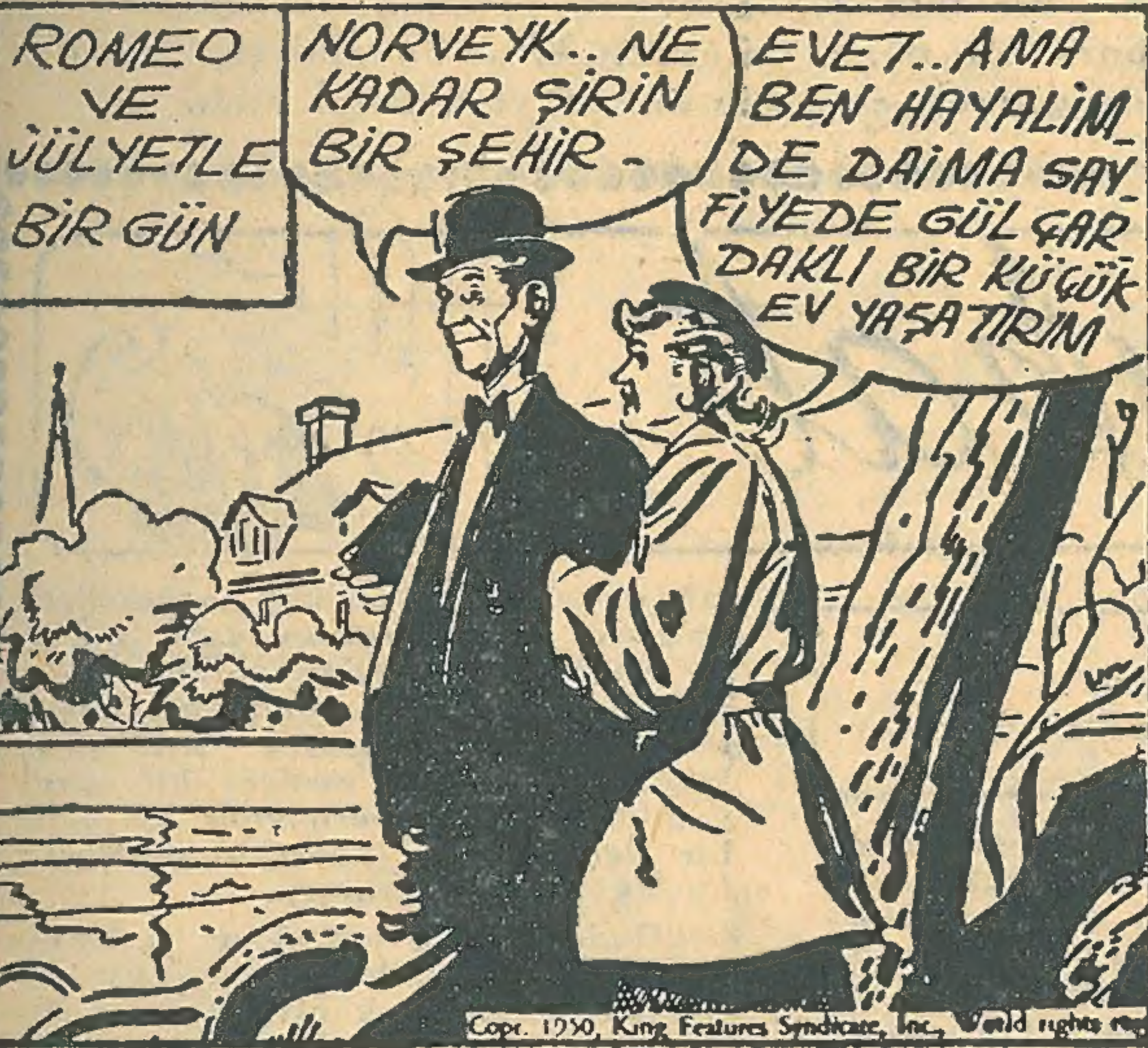

SEVGİLİM MEŞALELERE BİLE
PARLAKLIK VERİYOR...
KARANLIK GEÇENİN YA-
NAĞI ÜZERİNDE..
BİR ZENCİNİN KULA-
ĞINDAKİ ELMAS Gİ-
Bİ PARLIYOR. ÖYLE
BİR GÜZELLİK
Kİ....

FEVKALÂDE.. SİZ DE ÖYLE..
SİNİZ ROMEO.. NE TUHAF
SİZİ HÂLÂ ROMEO DİYE
ÇAĞIRIYORUM. ASIL
ADINIZ
NEDİR

SESİL
MORRI-
SON..
HERKEŞ
MORRISON
DER

ROMEO
VE
JÜLYETLE
BİR GÜN

NORVEYK.. NE
KADAR ŞİRİN
BİR ŞEHİR -

EYET.. AMA
BEN HAYALİM
DE DAİMA SAY-
FIYEDE GÜL ŞAR-
DAKLI BİR KÜÇÜK
EV YASATIRIM

BENİM DE
HÜLYALA-
RIM VAR

MÜSAADENLE YİNE
BİR ŞAİRİ KONUŞ-
TURAYIM.

DALLARIN ALTINDA BİR ŞİİR KİTABI
BİR DESTİ ŞARAP BİR SOMUN EKMEK
VE YANI BAŞINDA SEN OLUKTAN SONRA
GÖL BİLE CENNET BAŞI OLUR

ONLARLA BİR
AKŞAM

ELVEDA..ELVEDA
AYRILMAK O KA-
DAR TATLI BİR
HÜZÜN Kİ..

GÖK KÜL-
TÜRLÜ-
SÜN MOR-
RISONCU-
GUM.. YARIN
YİNE GÖ-
RÜŞÜRÜZ

SABAH KADAR
ELVEDA DEMEK
İSTİYORUM.

ŞİİR.. ŞİİR.. YÜ-
RÜYÜŞ.. GEZİN-
Tİ.. NASIRLA-
RIM AĞRIYOR
YARIN DA AYNI
TERANE..

ARKASI VAR

DÜNYANIN SONU

Yazan: Bernard Gervaise
Çeviren: Ben.

Öğle yemeğini, şehrin en lüks lokantasında yediler.

Malûm ya, modadır. Gazeteler ikide birde, kampanya halinde, meşhul bir yıldızın dünyamıza yaklaşmakta olduğunu haber verirler. Güya bilmem ne dağındaki rasathanenin âlimleri, teleskopla-riyle gök yüzünün milyonlarca noktasından birinin gittikçe büyü-mekte olduğunu farketmişler, bun-dan onun dünyaya yaklaşmakta ol-duğu neticesini çıkarmışlar; hattâ ne kadar zaman sonra sademenin vukubulacağını dahi hesap etmişler-dir. Üç gün ardı ardına, birbirinden farklı büyüklükte yıldız aynı yıldız olarak kabul etmelerinin bu gibi bir zanna kapılmalarına sebep ol-ması ihtimalini hiç akıllarına getir-mezler. Sanki böyle bir kazanın vu-kuuna hiç imkân yokmuş gibi... Halbuki âlimlerin, dünyanın sonu olarak tesbit etmiş oldukları tarih gelip geçer ve hiçbir serseri yıldı-zın sademesine maruz kalmayız. Âlimler yıldızın ya büyüklüğü, ya-hut da takibettiği yol hususunda hataya düşmüşlerdir. Mevzu bahis göktaş kafa büyüklüğünde bir par-cadır ve dünyamıza toslayıp onu tuzla buz edeceğine, daha onun etrafındaki hava tabakasıyla temas eder etmez kendisi paramparça ol-muştur.

Bu gibi haberlerin gazete sü-tunlarında mühim mevkiler işgal et-tiği devirlerde asıl tiyatro sahnesi günlük hayatımızdır. Gazetelere ziyadesiyle inanan insanların hayatı bu haberler yüzünden altüst olur. Bazı açıkgozler de, her fırsatta ol-duğu gibi, dünyaya yaklaşmakta ol-an muhayyel yıldız vasıtasıyla de birkaç kuruş temin etmek için uğ-raşırlar.

Burada hikâyesini anlatacağı-mız Onesime Cassegraine'yi bu bu gruplardan birine dahil husu-sundaki kararı siz verirsiniz.

Onesime her gittiği yerde dün-yayı tehdit eden tehlikeden bahse-diyor; bilmiyenleri haberdar, öne-mini müdrik olmaları tenvir edi-yordu. Konuşması o kadar tesirliy-di ki, o ayrıldıktan sonra meclisleri bir ölüm sessizliği kaplıyor ve her-kes kendini, akibeti hakkında kötü kötü düşünür buluyordu.

Onesime ahablarından birinin dükkânında, bu mevzuda ateşli bir konferans verdikten sonra oradaki işinin bittiğine kanaat getirmiş ve dışarı çıkmıştı. Güneşli kaldırımın üzerinde daha beş on adım yürü-meden başka bir dostuna rastladı. Adı Martin olan bu delikanlıyla aynı mektepten mezun olmuşlar, fa-

kat diğerlerinin çoğuyla olduğu gi-bi, o andan itibaren bütün alâkala-rı kesilmemiş ve muhtelif vesilelerle birbirleriyle temasta bulundukları için arkadaşlıkları devam etmişti.

Onesime işi olmadığı için yo-lunu değiştirdi ve kolkola, Martin'in gitmekte olduğu istikamette yürü-meğe başladılar. Onesime'nin bu-lunduğu yerde başka mevzu konu-şulamayacağına göre meşhur serseri yıldız yine bahis konusu oldu:

— Astromanus yıldızının dün-yamıza büyük bir süratle yakla-şmakta olduğundan haberin var mı?

— Var, ama fazla bir şey bilmi-yorum.

— Nasıl; bilmiyor musun? İnsan, kendini tehdit eden tehli-ke hakkında cahil kalmasından da-ha kötü bir şey tasavvur edilemez. Bak sana anlatayım: Astromanus dünyadan yüz bin defa daha büyük ve okadar daha süratli bir yıldızdır. Yolunu şaşırmış olduğu için bize doğru bütün hızıyla geliyor. Âlim-ler sademe anını ayın yirmi sekizin-ci günü saat akşamın altısı olarak tesbit ettiler.

Martin hâdiseyi şimdiye kadar bu şekilde hiç dinlememişti. Başka-larından duyduklarının doğruluğu hususunda şüpheye düşmek gibi bir hususiyeti bulunmadığı için ciddi bir paniğe tutuldu. Titreyen bir sesle:

— Peki şimdi ne yapmamız lâ-zım? diye sordu.

— Ne yapacağız; tabii ki önü-müzde kalan bir haftalık hayattan âzamî derecede istifade çarelerini arıyacağız. Ne kadar paramız varsa hepsini harcayıp keyfedeceğiz... Öy-le ya, öbür dünyada para ne işimize yarayabilir.

Bu fikir Martin'in hoşuna git-miştir. Eğlenceyi seven bir tabiatı vardı ve yedi gün sonra bir daha eğlenemeyecek bir hale girmek en-

dişesi kafasını kurcalamakla bera-ber Onesime'nin dediğini yapmağa karar verdi.

Öğle yemeğini şehrin en lüks lo-kantasında yediler. Martin'in gar-sonlara verdiği bahşış o derece yük-sekti ki, kapıdan çıkarken bu şa-hıslar iki sıra olmuş önlerinde eğili-yorlardı.

Ondan sonra beraberce bankaya gittiler ve Martin bütün parasını çekti. O akşam ve ertesi günü mi-lyonlar kadar para sarfederek ge-çirdiler, sonra Onesime Martin'den ayrıldı. Çünkü bu zatın parası ar-tık suyunu çekmek üzereydi.

Onesime bütün haftayı böyle yeni yeni dostları, dünyanın üzerine kapanacak olan tehlike hakkında tenvir etmek ve bunun temin ettiği nimetten lâyikeyle istifade etmek suretiyle geçirdi.

Nihayet meşum günün sabahı oldu ve o gün Onesime, ilk defa olarak kalbinin ürperdiğini hissetti. Acaba defaatle herkese anlatmış ol-duğu hâdis vukubulacak mıydı? Sonra, bir hafta evvel gazetelerde çıkmış olan havadisın, bütün dün-ya tarafından çoktan unutulmuş ol-duğunu hatırladı ve kalbine su ser-pildi.

Öğleyin lokantada Martin'e rastladı. Arkadaşının sırtında fev-kalâde şık bir kostüm vardı. One-sime'ye:

— Daha dün giydim, dedi.

Onesime memnundu:

— Aferin, diye mukabele etti. Nasihatlerimi tutmuş ve hayatın tadını çıkarmışa benziyorsun... Ki-me yaptırdın?

— Kime olacak meşhur terzi Tontini'ye. Hem de taksitle yaptır-dım.

— Yaaal..

— Ha bak sana bir şey söyleye-yim. Terziye kim olduğumu belli e-decek bir kart vermem icap ettiği zaman bir de baktım ki üzerimde kendime ait hiçbir kâğıt yok. Bere-ke ki o sırada ceplerimden birinde senin kartvizitini buldum ve hemen terziye verdim. Elbisenin borcu senin üzerine yazıldı. Ama nasıl ol-sa bugün öğleden sonra her şey bitecek. Artık bu gibi şeylerin hiç-bir önemi yok, değil mi?..

Avukat

Yazan: Zac Ary
Çeviren: Selma Bebek

Suçu büyük değildi. Çalıştığı müessesedeki vaziyetinin nazik-leşmekte olduğunu ve nihayet kovulacağını hissettiği günlerden birinde nasıl olmuşa olmuş, seytana uyup iki yüz elli lira gibi az sayıla-cak bir parayı zimmetine geçirmiş-ti. Bu gibi işleri yapanlar ekseriya yakayı ele vermezlerdi. Ama Paul Corzy için ehli olmadığı için hırsaz-lığı yüzüne gözüne bulaştırmış ve iş meydana çıkmıştı. Üzerine düştük-leri zaman çürük yüreklilik edince vaziyeti büsbütün müşkülleştirdi. Ken-disine merhamet etmeyip mahkeme-ye verdiler ve Paul mümkün olduğu kadar az ceza ile kurtulup yeniden, başka bir işle hayatını kazanabilmek fırsatını bulmak için kendine bir a-vukat tuttu. Avukat ağzı kalabalık bir şeydi. Nasıl bir müdafaa plânı tatbik edeceklerini ona uzun boylu izah etti.

Paul, avukatın işleri mütalâa ediş tarzından pek bir şey anlamamıştı. Ama her işi ehline bırakmak daha iyi olur, düşüncesiyle sesini çı-karmadı. Zaten zihnen pek parlak bir vaziyette bulunmuyordu.

Muhakeme esnasında her şeyi bu-lamak gözlerle takib etti. Avukatın kendini müdafaa için kullandığı ke-limeleri duymuyordu bile. Ancak ha-kim, kendini iki sene hapse mahkûm ettiğini ilân ederken aklı başına ge-lebildi. Ondan sonra başkalarına ke-lepçe vurup, onu kühksiz adamlarla birlikte bir arabaya bindirdiler ve ceza evinin yolunu tuttu.

Avukatı ertesi günü kendini ora-da ziyaret etti. Dediğine bakılırsa hakim hiçbir şeyden anlamıyordu ve

verdiği kararda adalet namına birşey yoktu. Böyle bir dava hukuk tarihi için yüz karasıydı ve temyiz ettikle-ri takdirde kendiliğinden sukut ede-cekti. Hattâ belki verilmiş olan hü-kümden dolayı bir tazminat davası açıp bir şeyler koparmaları bile mümkün olacaktı... Hülâsa Paul'un alt çenesinden girip üst çenesinden çıktı ve temyiz fikrini prensip ola-rak kabul ettirdikten sonra ona im-zalaması için, evvelden hazırlanmış olduğu dilekçeyi uzattı. Paul bezgin bezgin, avukatın kalemiyle dilekçe-nin altına imzasını attı.

Hapishane hayatı feci, dosyaların temyizden dönme müddeti ise son-suzdu. Nihayet mahkemenin kararı, ilk celsede açıklanacak olan bir gö-rüşten dolayı bozuldu, duruşmalar yeniden başladı. Ali mahkeme Paul hakkında verilen ceza, kifayetsiz bu-luyordu. Şu, şu ve şu sebeplerden dolayı ve kanunun şu, şu ve şu maddelerine dayanarak ona iki değil en az on iki sene ağır hapis cezası verilmesi lâzımdı. Avukat bunu du-yunca hiddetinden küplerine bindi. Ama mahkemenin huzurunda itidali-ni kaybetmeyecek kadar kendine ha-kimdi... Mahkemenin sonuna kadar müekkilini korumakta devam etti, a-ma bütün gayretleri boşa gitti. Ha-kim de Ali mahkemenin görüşüne uy-duğu için Paul'un cezası iki seneden on iki seneye çıktı. Zavallı adam ha-

rar okunurken kendini kaybetmişti. Gözlerini açtığı zaman daha büyük bir hapishanede bulunuyordu... Avu-katı kendisini ziyarette gecikmedi. Bu rezaletti, sefaletti, her şeydi. Memleketleri gibi medenî bir yerde yapılması utanç vericiydi. Kısacası bir daha temyiz edeceklerdi. Paul'a bir kâğıt daha imzalatıldı.

Ondan sonra temyizler ve karar-lar birbirini takibetti. Ceza her de-fasında ağırlaşarak otuz seneye, ku-rka ve nihayet müebbet küreğe ka-dar çıktı. Paul artık mütevekkil bir bal almıştı. Başına her ne gelirse rıza gösteriyor ve avukatın kendine uzattığı her kâğıdı izahat istemeden imzalıyordu.

Müebbet küreği cezasına yapılan itiraz üzerine karar bir kere daha bozuldu ve dava yeniden başladı. Bir kere daha celbedilen şahitlerin ifade-leri son derece itham ediciydi. Mah-kemeye gidip gelmekten bezmişlerdi ve buna sebep olan Paul'a karşı müt-hiş kin besliyorlardı. Mahkeme bu defa kısa sürdü ve bir celsede ka-rar alındı: Paul Corzy idama mah-kûm edilmişti.

Avukat, hücresine geldiği za-man Paul onu önce kabul etmek is-temedi. Fakat becerikli adam ne ya-pıp onun hüccesine kadar gelmeye muvaffak olmuştu. İdam mahkûmu zavallı Paul, onu yememek için ken-dini güç zaptetti ve temyiz dilekçe-si kâğıdını başında parladı.

Kararı bir daha temyiz etmeye-cek. Zira iskenceler içinde, etleri cumbızla kopartılı kopartıla, veya ateşte yakılarak ölmeye hiç niyeti yoktu.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

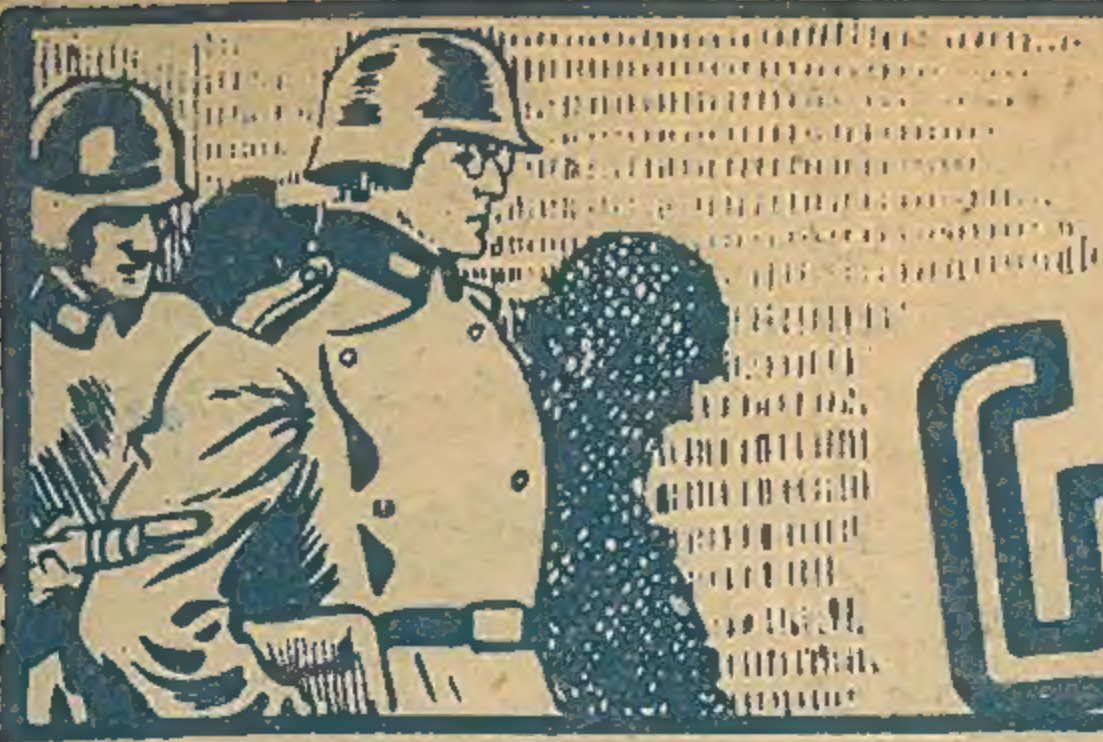
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yeni işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ VAZİFE !..

SİZE HEPSİNİ SONRA ANLATIRIM. YOL ÜSTÜNDE BİR OTOMOBİL BIRAKTIM. İÇİNDE YİYECEK İÇECEK VAR. YALNIZ BENZİNİ YOKTUR.

161

İKİ ATA KOŞUN ONU BURAYA GETİRİN. İŞİMİZE YARAR. HİÇ ATIMIZ KALMADI. YALNIZ GİFLİKTE BENZİN VAR. ONUNLA GETİRİRİZ.

YAŞASIN.. ARTIK SÜİÇE BİLECEĞİZ.

MADAM.. SEN BİR MELEKSİN..

MİŞELİN HABERİN VAR MI? BİZ SÜ ARARKEN PETROL BULDUK.. VIDALİSİLE KONTRATIMIZ VAR. HEPİMİZ ZENGİN OL-
DUK..

KONTRATIMIZ OLMA-SA DA BUNU SİZİNLE PAYLAŞIRIM. ÖLÜMLE GÖK BURUN BURUNA GELDİM. AKILLANDIM.

NE İYİ.. MEMNUN OLDUM.

HEMEN BENZİNİ ALIP YOLA ÇIKACAĞIZ.

EĞER OTOMOBİL BIRAKTIĞIN GİBİ SAĞLAM DURUYORSA, ŞAFAKTAN EVEL DÖNERİZ.

BU OTOMOBİLİN VARLIĞINDAN EMİN MİSİN Mİ-ŞELİN?

SAYKLIYORUM MU SANDINIZ OTOMOBİLİ ORAYA BEN GETİRDİM

EĞER YOKSA MAHVOLDUK.

KURTULACAĞIMIZI ÜMİTEDİYORUM. ALENLE BULUŞTUM YA...

ÜÇ KADIN YATTILAR. ROZİN UYUYAMADI. GÖZÜNÜ MİŞELİNE DİKTİ.

VE BİRDEN KALKTI. MİŞELİNİN YANINA GİTTİ.

UYUYOR.. O MESUT ŞİNDİ.. O....

ROZİN NE OLUYOR SUN?

AH.. SİNİRLE RİME HAKİM DEĞİLİM.

BEN.. BEN.. NASIL SÖYLİYİYİM.. MERAK EDİYORDUM.. ANDRE..

BENDE SANA ANDREDEN BAHSETMEK İSTİYORDUM. FİRSAT BULAMADIM.

MİŞELİN BAŞINDAN GEÇENLERİ SESSİZCE ROZİNE ANLATTI.

ROZİN UYUDU. INDIANA İLE MİŞELİNİN UYKULARI KAÇTI. SABAH KADAR GÖZ KIRP MADILAR.

OTOMOBİLİN YERİNİ İYİ TARİF EDEMEDİM GALİBA..

OTOMOBİLİ BULAMAZ. LARSA GERİ DÖNECEK MİCALLERİ KALMAZ.. ÖLÜRLER.

ŞAFAK SÖKÜYOR..

HÂLÂ DÖNEMEDİLER..

BİRDEN DUYDUN MU?

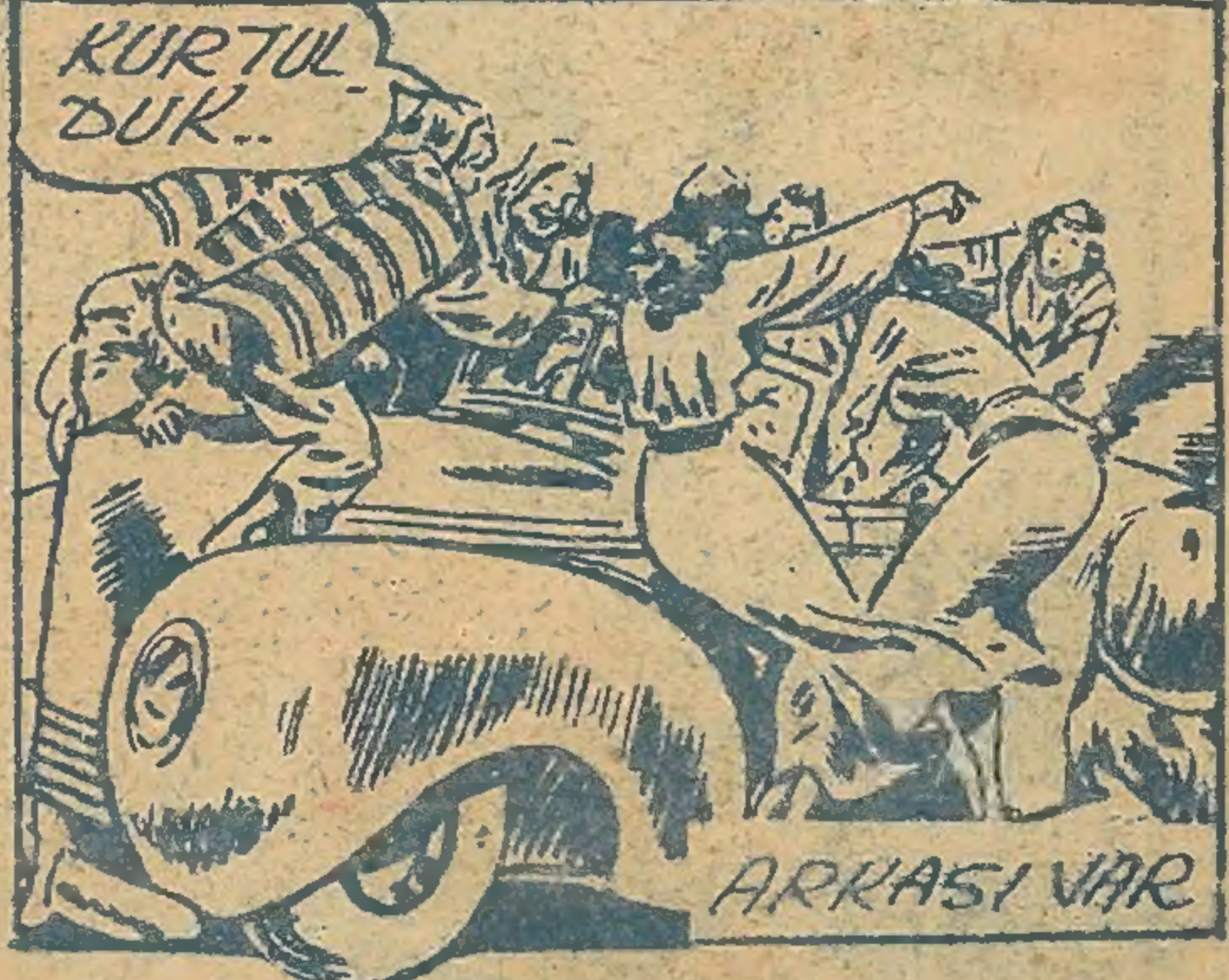
EYET BİRLİK SON SESİ.

OH GÖK ŞÜKÜR GELDİLER. TANRIYA BİN ŞÜKÜR.

HASTALAR BİLE CANLANDI. OTOMOBİLİ ÇEVİRDİLER.

ARKASI VAR

MANDRAKE

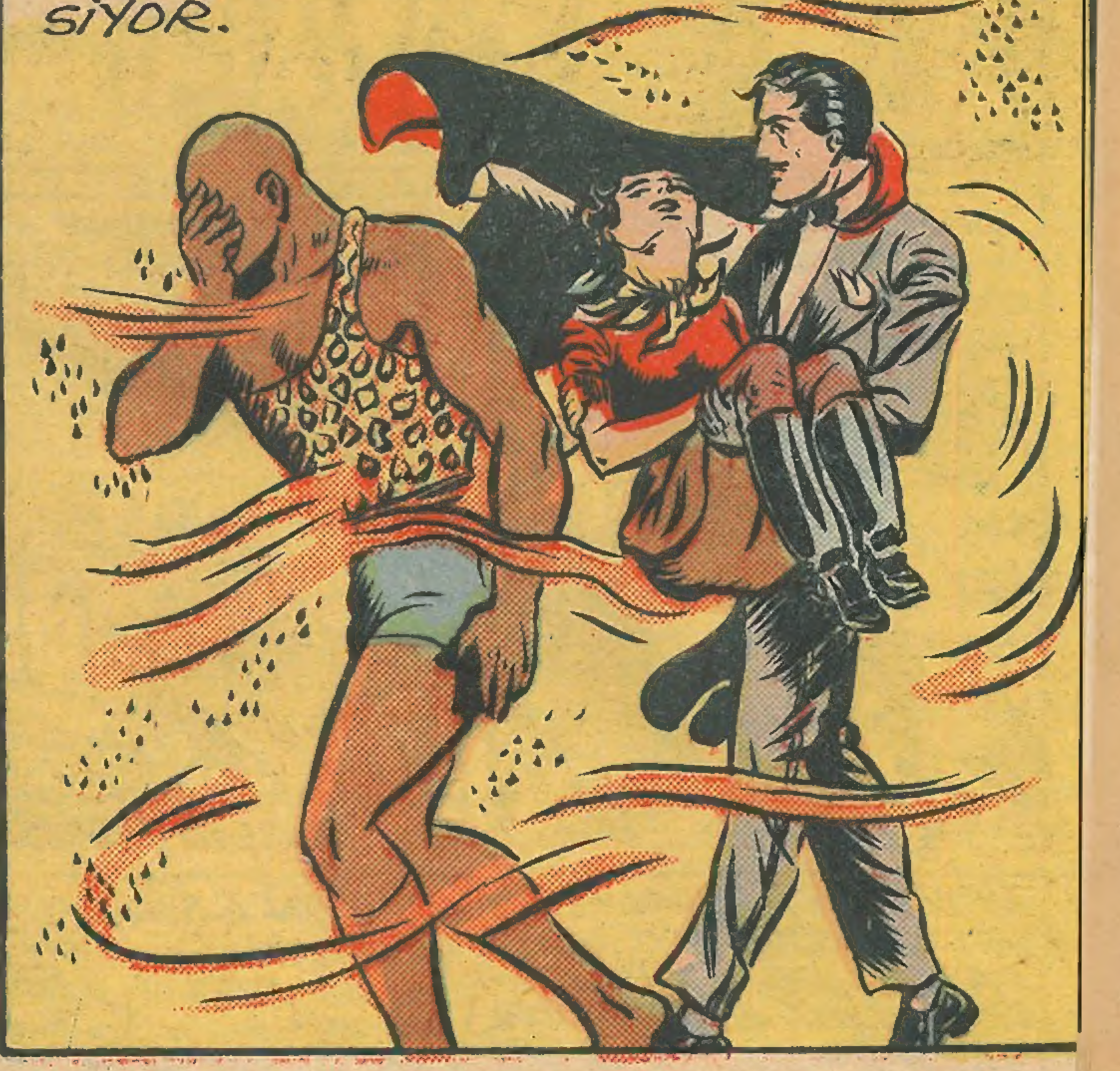
SICAK, SUSUZ GÖL-
DE GÜNLER KA-
DAR UZUN GELEN
BİR MÜDDETTEN
SONRA NARDA
DAYANAMIYIP BAYI-
LIYOR.

MANDRAKE AFFET..
YÜRÜYEMİYECEĞİM

10

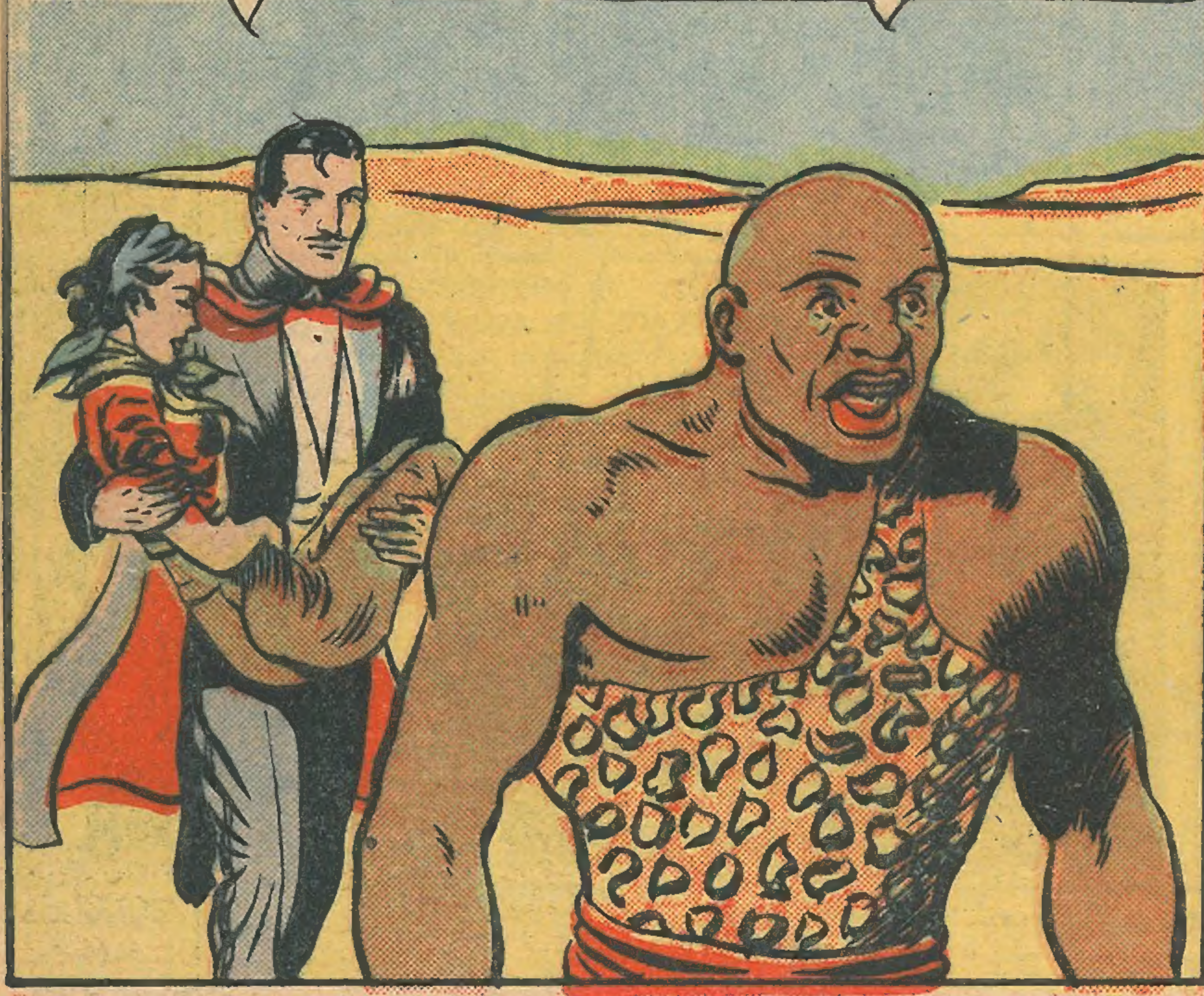

ANSIZIN... MÜTHİŞ BİR KUM FIRTINASI
ÇABUCAK ÇIKIP ÇABUCAK DİNİYOR. FAKAT
YOLCULARIN BÜTÜN KUVVETLERİNİ KE-
SİYOR.

SU BULAMAZSAK
DAHA FAZLA DA-
YANAMAYIZ...

O KADAR SUSADIM...
KUVVETİM YOK.. BAKIN..
HAYAL Mİ GÖRÜYÖRÜM..

AÇABA SERAP MI ? HAYIR
HALÂ YERİNDE DURUYOR
GÖLGELİ AĞAÇLAR.. ÇİMEN-
LER VE SU... AMAN DİKKAT
EDELİM. ZEHİRLİ OLMASIN..

ZEHİRLİ OLSA NE
ÇIKAR? NASIL OL-
SA ÖLECEĞİZ?

SUDA HİGBİR FENALIK
YOK... BERRAK.. LEZ-
ZETLİ... BİRAZ DA
NARDAYA VERİYİM.

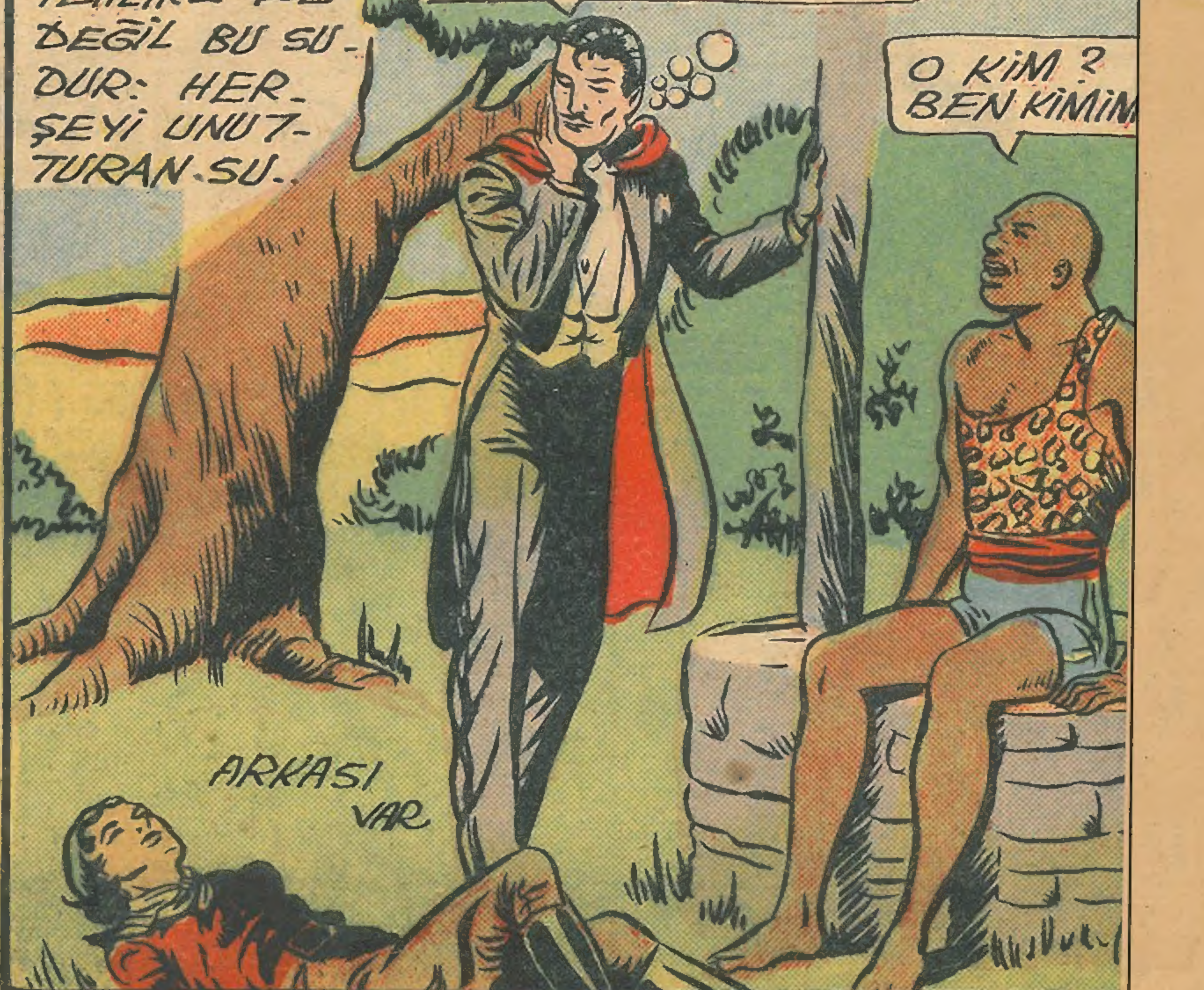
OH.. ÖLDÜM.. SU...

İŞTE BÜYÜK
TEHLİKE GÖL
DEĞİL BU SU-
DUR. HER
ŞEYİ UNUT-
TURAN SU.

KİMİM BEN? BURADA
İŞİM NE? BU DA KİM?

O KİM?
BEN KİMİM

ARKASI
VAR

KARTALIN OĞLU

Bu sırada
Lady Kür-
zon bir
çalılığın
dibinde
uyuyordu.

Serîn
bir mel-
temle
uyandı.

14/1

NEREDEYİM? NE
OLMUŞ BANA?
KÜÇÜK YILDIZ
NEREDE?

AYAĞA KALKMAK İSTEDİ. FAKAT AYAKLARI
TUTMUYORDU. DİZLERİNİN ÜZERİNDE SÜ-
RÜKLENMEYE BAŞLADI.

YILDIZ..YILDIZ
NEREDESİN?

Biraz etrafı
araştırmak
istedi. fakat
başı döndü,
ayakları takıl-
dı. uğurumun
dibindeki ne-
hire düştü.

Bu sırada
kıydan
bir at
yüze yü-
ze geldi.
BOĞULMAK
ÜZERE
OLAN KA-
DINI MUHA-
KAK BİR
ÖLÜMDEN
KURTARDI.

MARY KÜRZONU ELBİSESİNDEN
YAKALAYIP SAHİLE ÇIKARDI.

ÇENG KADIN HAYATINI KÜR-
TARAN BU ATI TANIDI. YÜZÜ-
NÜ GÖZÜNÜ ÖPTÜ.

CEYLÂN..
SEN KARTALIN
OĞLU
ELMASIN
ATI DEĞİL-
MİSİN?

KÜRZON GÜÇHALLE
CEYLÂNIN SIRTINA TIR-
MANDI.

BENİ NEREYE
GÖTÜRÜRSE
ORAYA GİDE-
CEĞİM.

Bu sırada Olgayla İris
bağgede dolaşırken
ELMASIN ŞARKISINI DUYDU-
LAR.

ELMAS GELİYOR..
ŞARKISINDAN TA-
NIDIM..

161/1

YABANCI BİR
DELİKANLI
ÇIKAGELDI.

HAYIR BEN ELMAS DEĞİ-
LİM. ONUN ARKADAŞIYIM.
HANGİNİZ ONU DAHA FAZ-
LA SEVİYOR.
SA ONU ALIP
GÖTÜRECE-
ĞİM.

KIZLAR
BİRBİRLE-
RİNE BAK-
TILAR.
OLGA, İRİSE
"SEN ONUN
İÇİN ÇOK
GÖZYAŞI
DÖKTÜN,
KARDEŞ
SEN GİT!"
DEDİ.

GENÇ SARIŞIN
"HIYANET" İSİMLİ DE-
LİKANLININ PEŞİNE
TAKILDI.

MESUT OL ÇABUK
VE BERABER BEK-
LERİM..

14/2

HIYANET SARIŞIN İRİSİ ATININ
TERKİSİNE ALDI. UÇMAĞA BAŞLADILAR.

ELMAS
NEREDE?

ACELE ETMEYİNİZ
EFENDİM. GÖRE-
CERSİNİZ..

KAYALIKLARIN ARASINDA BİR ÇUKURDAKİ
ŞATOYA UÇARAK İNDİLER.

İMDAT

TAM ŞATONUN ÖNÜNDEN
GEÇERLERKEN KUVETLİ
BİR EL İRİSİ ATIN TERKİ-
SİNDEN ÇEKTİ ALDI.

ELMAS!
ELMAS.

İRİSİ ÇIPLAK BİR ODAYA
KAPATTILAR. ZAVALLI KIZ
NEYE UĞRADIĞINI ŞAŞIRDI.

ARKASI
JAR

16/2

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemalettin Tuğcu

SAYI : 11

Tekrar sordular:

— Kimdir bu kız?

— Olga Kozmitidis adında bir Rum. Onu kurtardım. Yoluma devam ettim. Bizansta beni sattıkları sırada ona rasladım. Hemen tanıdı. Esaletli Prenses İreni Paleologun yanındaymış. Kendisine rica ederek beni satın aldırdı.

— Onun yanında ne iş görüyordun?

— Benden başka hizmetçi yoktur. Şehirden yiyecek arıyor, bahçeye ve ihtiyar atına bakıyor ve bana müsaade ettiği zaman surlara giderek taş taşıyor, en çok yaralıları evlerine götürüyordum.

— İmparatoru öldürmek için saraya kadar gittiğini görmüşler.

— Saraya Prenses İrenin bir mektubunu götürdüm ve Ortes adındaki muhafız zabıtine verdim. Başka hiçbir zaman saraya gitmedim.

— Venedik asilzadelerinden Şövalye Bertirandı, onun zabiti Markoyu ve dört askeri niçin yaraladın?

— Şövalye konağa gelerek Prenses İreni bir Venedik gemisiyle Bizanstan kaçmağa davet etti. Prenses bunu kabul etmeyince tehdit etti. Giderlerken bu işin ancak gece görülebileceğini İtalyanca olarak söyledi. Bunu Prenses bildirdi. İşte bunun üzerine saraya yazdı. Himayesini rica etti. O gece Şövalye altı asker Marko ve kendisi kapıya geldiler. Saraydan muhafız geldiğini zanneden Prenses bana kapıyı açmamı emretti. İçeriye girenler hançerlerle bana saldırdılar. Kurtuldum, hizmetçilerin merdiveninden yukarıya çıktım. Şövalye Prensesi zorla kaçırmak istiyordu. Üzerine hücum etti. O zaman Prenses istimdat etti. Kendisini korumak benim vazifemdi. Onun emri üzerine silâhlıktan bir kılıç aldım ve kapıyı tutarak kendisini muhafaza ettim.

— İtalyancayı nereden öğrendin?

— Tücar olan babam beni yanında gezdirirdi. İtalyanca gibi Rumca, Arapça ve Romen dillerini de bilirim.

— Bu kadar güzel kılıç kullanmağı nereden öğrendin?

— Babam Mehmet Beyin babasının ordusunda askerlik etmiştir. Çok küçükten beni bir silâhşor olarak yetiştirdi.

— İmparatorun zabitlerine ve askerlerine silâh çekmenin cezasını biliyor musun?

— Ben bir esirim. Benim hareketlerimden sahibim mesuldür. Bir Bizanslı Prensesi müdafa ederken şehrin müdafaasına çok yardımcı olacak olan zabıt ve askerleri öldürmek istemedim. Yalnız müdafa ettim.

— Onları ellerinden yaralamışsın?

— Bunu yapmasaydım beni öldürecek ve Prensesi ellerine geçireceklerdi.

— Bir Türk casusu olduğun hakkında deliller var.

— Ben casus değilim. Esirin

milliyeti olamaz. Benim gibi Bizansta yüzlerce Türk esiri var. Zaten buraya esir edilerek getirildim. Fakat bir insan olarak çalıştığımı, yüzlerce yaralıyı evlerine taşıdığımı, surlara su, taş, yiyecek getirdiğimi burada hazır bulunanlar içinde bilenler vardır. Adımdan hoşlanmıyacakları için adımın Sezar olduğunu söylemiştim. Ayos Romanos (Topkapı) surlarını müdafa eden ahali ve zabıtlar beni çok iyi bilirler.

— Türklere karşı bunu neden yapıyorsun?

— Ben bir insanın diğerlerine yardım etmesinin bir suç olduğunu kabul etmem. Benim bağlı olduğum din yaralıları, düşkünlere

yardımı emreder. Allah rızası için yaptığım bu hareketlerin sizin dininizde de makbul olduğunu biliyorum.

— Şahidin var mı?

— Önce her şeyi gören, bilen, kadir olan Tanrı ve sonra Prenses İren Paleolog ve saray muhafız zabiti Ortes.

— Senin bu kadar insanî duygularla hareket etmediğin bizce malumdur. Casusluğunu saklamak için yaptığın bu hareketler seni adaletin pençesinden kurtaramaz. Seni söyletmek için elimizde vasıtalar vardır.

— Bizansın kurtulması için yalın ayak, başları açık, ellernide mumlarla kilise kapılarında yalvaran halkın kendisinden mucizeler beklediği Panayya bu haksız hareketin için sizden hoşnut olmayacaktır. Üç gündür aç ve susuz Anemas zindanlarında inlettığınız benim gibi masum bir insanın son sığındığı varlık Allah ve daha sonra İmparatordur.

Zaten aklıktan ve hırpalanmaktan sallanıyordum. Düşüp bayılmışım. Kendimi altı tahta dö-

seli bir tek penceresinden ışıklar giren daracık bir odada buldum. Yanımda bir testi su henüz pek bayatlamamış olan bir miktar ekmek vardı.

ZINDANCININ KIZI

Zehirli olmalarını aklıma bile getirmeden ekmeği yedim ve suyun hepsini içtim. Tahtaların üzerine uzanarak saatlerce bekledim.

Demir parmaklıkla kapatılmış olan dar pencerenin daha çok karardığı ve içeriği gece kadar etrafı silemeyecek hale geldiği zaman, kapının dışında bir gürültü oldu. Beni işkence salonuna götürecekleri korkusuyla ürperdim. Kapı aralandı. Kıvrıkcık saçlı bir kadın, daha doğrusu bir genç kız başı görüldü. Elinde, içinde mum yanan bir fener vardı. Gözleri kurt gibi parlıyordu. Bu kızın öyle yırtıcı bir hali vardı ki insana genç veya ihtiyar olduğunu anlatmıyordu.

Feneri yere bırakarak bana üstünden dumanlar çıkan bir bakır kap uzattı ve Rumca bilip bilmediğimi sordu.

İçeriye bir kız girdi.

— Biliyorum, dedim.

— Bunu sıcak sıcak iç, dedi.

İçine ekmek doğramış sıcak süt getirmişti. Hiç tereddüt etmeden içtim. Kendisine boş kabı uzattım. Teşekkür ettim. Sesi heyecanlı titriyordu.

— Sana ekmeği ve suyu da ben getirdim, dedi. Seni aklıktan öldürecekler. Fakat ben seni besleyeceğim.

Bana tamamiyle sahip olmuş gibi ihtiraslı bir hâli vardı. Burun kanatları hafif hafif kımlıdandıyordu. Madeni bir sesle:

— İmparator senin savaşın sonuna kadar zindanda, rahatça bir yerde kalmanı istedi. Fakat meclis idamına karar vermişti. Bunu İmparatora karşı yapamayacakları için aklıktan öldürülen kararlaştırıldı. Anlaşıldı mı?

— Anladım.

— Fakat ben sana yiyecek vereceğim. Babam geceleri zindanda iş olmadı için şarabını içer. O zaman ben anahtarları alabilirim ondan.

Hayretle dinliyordum. Gözleri hırsıyla parlıyordu. Bembeyaz dişleri vardı. Bir dişi kaplan ondan çok daha yumuşak bakışlı olabiliyordu. Benden ne istediğini anlamıyordum. Kendisini yere yatırıp boğmamdan ve dışarıya çıkmamdan korkmuyordu. Feneri yere bırakarak bana daha çok yaklaştı.

— İyi misin? dedi.

— Üşüyorum, dedim. Aklıktan çok zayıf düştüm.

— Yarın akşama kadar daha iyi olacaksın.

Sırtüstü uzanmıştım. Beni boğacak gibi iki elini omuzlarıma koydu. Üstüne kapandı. Hırslı ağzımın üstüne bastırdı. Zannettim ki dudaklarımdan yüreğimi emerek beni öyle öldürecek.

Fakat o dişlerini omuzlarımdan birisine geçirdi. Adamakilli ısırıldı. Hançerle vurulmuş gibi canım yandı. İstirapla inledim.

O geldiği gibi çekildi ve giderken testiyi de götürdü.

Zeminden yüksek, bir taş odadaydım. Bir baş sığılmıyacak kadar dar ve uzunsu pencerenin içi iki arşın kadar derindi. İnsanın başı ulaşamayacak kadar yüksek ve tavana yakın olan bu pencere, daima açık olduğu için ılık ve temiz hava giriyordu.

Beni aklıktan öldüreceklerine göre, bu aklığın tesir etmekte olduğunu göstermeliydim. Kalın meşe kapının budak dalığından dışarıya baktığım zaman ortada taş bir avlu ve çepeçevre kapılar görüyordum. Taş hücrelerin üstünde olan bu katın aydınlığı yine ince ve uzun pencerelerden giriyordu.

Gündüz, ardi arası kesilmiyen güllerin sesinden başka sık sık insan uğultuları ve yanık birer istimdat feryadı gibi çıkan:

— Kirye eleysun!

Seslerini duyuyordum. Bu inceden kalınlı, kadın, erkek ve çocuk seslerine yıkılan bir bürcün ve boru seslerinin gürültüleri cevap veriyordu.

Kimbilir Mehmet Beyin ordusu surlara nasıl saldırıyor ve canla başla şehri koruyan Bizanslılar ve ona yardımcı gelenler nasıl dövüşüyorlardı?

Dar pencereden Velakerna sarayının duvarlarını görebiliyordum. Kule Aleks Komnen zamanında Kandiye kralının oğlu Mihal Anemanın içinde hapsedilmesi üzerine Anemas adını almıştı. Propontis kıyılarındaki meitlerden kulenin daha korkunç bir zindan olduğunu öğrenmiştim. Orada kulenin temelleri denize kadar iniyormuş. Taşların arasındaki öldürücü nem en diri insanları bir iki gün içinde eritirmiş.

Başına gelenleri acı acı düşünüyordum.

İren daha fazla benimle meşgul olamazdı. Çünkü benim gibi genç bir esirerkeği satın alması ve bir konakta yaşatması onun iffeti hakkında daha derin dedikodulara yol açabilir, İmparator da kendisinden şüphelenirdi.

Belki Ayateodosyada kalıyor ve bu kiliseden hiç çıkmıyordu. İmparator hususi bir kıymet verdiği bu genç prensesin haliyle ilgilenecek durumda değildi.

Bazan boru sesleri pek yakınlardan geliyor ve bulunduğum kaledem de ateş edildiğini anlıyordum.

Velakerna sarayında Venedik sömürgesinin Balyos'u Jirolaminotto kumandayı ele almıştı. İmparatorun sarayını ve haremmini o muhafaza ediyordu. Gerek harice ve gerek dahili karışıklığa karşı sarayın etrafında çok sıkı tertibat almıştı.

(Arkası 14. sayfada)

KARIMDAN BEŞ DAKİKA BİLE AYRILA-
MAM PEKİ KRALI-
ÇAYI DA KÖP
RÜ ÜSTÜNE
BERABER
ÇIKARIN..

CANLARI SIKILAN KORSANLAR GE-
MİLERİNİN BATMASINA BAKIYORLAR
MADRAS GEMİNİZİ
BATIRDILAR ZATEN SU ÜS-
TÜNDE DURACAK
HALİ KALMAMIŞTI.

HEM ARTIK O BİZİM NE İŞİ
MİZE YARAYABİLİRDİ Kİ.. BU
ZAPTETTİĞİMİZ GEMİ ÇOK
ŞAHANE..

98

ADALAR KRALİÇESİ

MADRAS, GONTRA-
NONUN ADAMLARINA
GÜRLÜDÜ.

HAYDİ O PARLAK
BAYRAĞI DİREKTEN İNDİRİN BAKA-
LIM. ONUN YERİNE BİR SİYAH
YELKEN AÇIN.. ÇOCUKLAR SİZDE
ÇABUK BİR KAFATASI RESMİ YAPIN.

BİR DA-
KİKA MAD-
RAS.

HANGİ
VAADİM?
NE VAA-
Dİ?

HANI BU GEMİYİ ZAPTETTİ-
ĞİM TAKTİRDE KORSANLIKTAN
VAZ GEÇECEKTİN.. BU VAA-
T DEĞİL YEMİNDİ FAKAT BEN..
MADENKİ BÖY-
LEDİR?

O SIRADA GONTRANO YAKLAŞTI.
MADENKİ ÖYLEYDİ ARTIK SİZİ BİR
KORSAN TELÂKKİ ETMEYEREK GEMİM-
DE MİSAFİRİM OLMANIZI TEKLİF EDİY-
RUM. ŞAHSİNİZE İTİBAR GÖSTERİLECEKTİR

FAKAT GEMİ
BENİM DEĞİL
Mİ?

HAYIR MADRAS! SENİN GEMİN BATTI. SENİ
VE ADAMLARINI AYNI AKİBETE UGRATMAK
İŞTEN BİLE DEĞİL. SESİNİ KES
ÖYLEYSE BU BİR
TUZAKTI!

ASOR ADALA-
RI KRALINA
MİSAFİR OLMAYI
SİZ TUZAK MI
TELÂKKİ EDİ-
YORSUNUZ?

ASOR ADA-
LARI KRA-
LI MI?

EVET BEN SİZE BİR DOST
GÖZÜYLE BAKACAK VE DAİ-
MA ŞÜKRAN
HİSSİ BESLİ-
YECEĞİM

ŞÜKRAN
HİSSİ Mİ?

KARIMI DENİZDEN KURTA-
RIP GEMİNİZE MİSAFİR ET-
MEKLE BANA KARŞI EN BÜYÜK
İYİLİĞİ GÖSTERMİŞ OLDUNUZ.
BUNU HEM REİSİN HEM KRALİÇA-
NIN DİLİNDEN DİNLEDİM.

ARKASI VAR

Serife TEYZE

Yazan: F. Demiray

Eskiden fala da bakardı. Fakat kıpti olmadığını herkes biliyordu. Sonradan işi bohçacılığa dökmüştü. Mübarek fal yasak olunca Bursa ve Şile bezleri, havlu, amerikan ve renkli basmalar satmağa başlamıştı.

Altmışlık, etli canlı, kat kat giyinir bir kadındı. Üzerinde büyük bir mağazada aranılacak çeşitlere kadar her şey bulunurdu. Koynundan, koltuğundan, küçük çıkınlarından sakız, lâden, bunların yanında iyi marka krema kadar her şey çıkardı. Veresiye de veriyordu. Kendisinde olmayan eşya için dükkân ve mağaza sağlık verir, piyasa durumunu iyi bilirdi.

Fakat eski sanatından, yani kılavuzluktan vazgeçmemişti. Evlerin içini malî durumlarını çok iyi bildiğinden yetişkin kızlara, ergen erkeklerle eş teklif eder, bir kere de kancayı taktı mı muhakkak başardı.

Gezip tozmayan, mutaassıp ana ve baba nezaretinde büyüyen kızlar onun biricik sermayesiydi. Bunları evlendirmekten büyük bir zevk alır,

başışe bakmaz, hattâ düğünde candan dua eder, bir aralık beyaz başörtüsünün ucuyla gözyaşını silerdi.

Delikanlılar ve kızlar ayrı ayrı onunla konuşmaktan zevk alırlardı. Bu arada Ragıp bey de son zamanlarda Şerife kadını gizli gizli isticvaba başlamıştı:

— Teyze benimki nasıl?

Şerife hanım nazlanıyordu:

— Haydi, haydi, senin evlenmeğe niyetin yok. Elâlemin ipek gibi kızları için beni söyletme.

— Canım ne biliyorsun? Yavaş yavaş yola yatıyorum ben de.

Yirmi sekizine gelen Ragıp bankalardan birisinde yüksekçe bir memurdu. Annesi de mürüvvet görmek istiyordu. İyi kalbli, yaşlı ve sakın bir kadıncağızdı. Fakat güzel bir genç olan Ragıp genç kadınlardan gördüğü hüsnü kabul yüzünden evlenemiyordu. Yarı annesinin zoru, yarı da içtimai bir sıfat olduğu için evlenmek düşünceleri, bilhassa Şerife kadınıla görüş-tükten sonra kuvvetlenmeğe başlamıştı.

O, Şerife kadını eski devirlerden kalma bir eşya, inatçı bir mürteci saydığı için eve girip çıkmasına pek hiddetlenirdi. Hattâ tanışması bu yüzden olmuş, annesinin itirazına rağmen kadını kapı dışarı etmek için yanına girdiği zaman Şerife kadın yerinden kalkarak:

— Ah Hanımefendiciğimin biricik aslanı. Tam Vildan'ın dengi. Tam onun istediği gibi yakışıklı, güzel, olgun bir delikanlı, diye karşılamıştı.

Odadan çıkan annesinden sonra Ragıp kadına acı söyleyemedi. Şerife kadın iki tarafı da keskin acem kılıcı gibiydi. Yeni ile yeni, eski ile eski olmasını biliyordu. Delikanlıyı

çabucak kendisine alıstırmıştı.

— Vildan dediğin kim, teyze?

— Vildan o senin bildiğin sokaktaki kızlardan değil. Bahçelerine bile nadiren çıkar. Piyano çalar, kitap okur, biraz resim yapar, fıstıklı köşklere boynu bükük kismet bekler. Hani oğlum, bir gün kendisini köşkün hamamında gördüm, bu kadınlığımla ben vuruldum ona. O ne biçim, iki gözüm Tanrım, o ne akar su gibi ten. Nazlı nazlı bir

konuşması, bir bakışı var, insan ağlamaklı olur.

İşte o günden sonra Ragıp Şerife kadınıla konuşmaktan hoşlanır olmuştu. Kadın her gelişinde doluyordu:

— Zavalı talihsiz yavrucağ, bu zamanda kime verebilirsin. Ses-siz, mazlum bir yatak odası bebeği. Ragıp kızı görmek istedi. Şerife kadın:

— İmkânı yok, dedi. Belki hanımefendiciğim giderse görür kendisini. Hele benim araya girdiğimi söylerlerse kapıyı bir daha bana da açmazlar. Beyefendi pek kıskançtır. Hem eski ailelerden, hem de yeni, Avrupa görmüş beylerden.

Günler, aylar geçti. Şerife kadın iki aile ocağı arasında gidip geliyor ve Ragıba daima sevimli şeyler anlatıyordu. Bir gün de bir demet gül getirmişti. Ve büyük bir sır tevdi

eder gibi:

— Kimin gönderdiğini sakın sorma, dedi. Yeminim var.

— Fakat Şerife teyze, nasıl oldu da bana yolluyor.

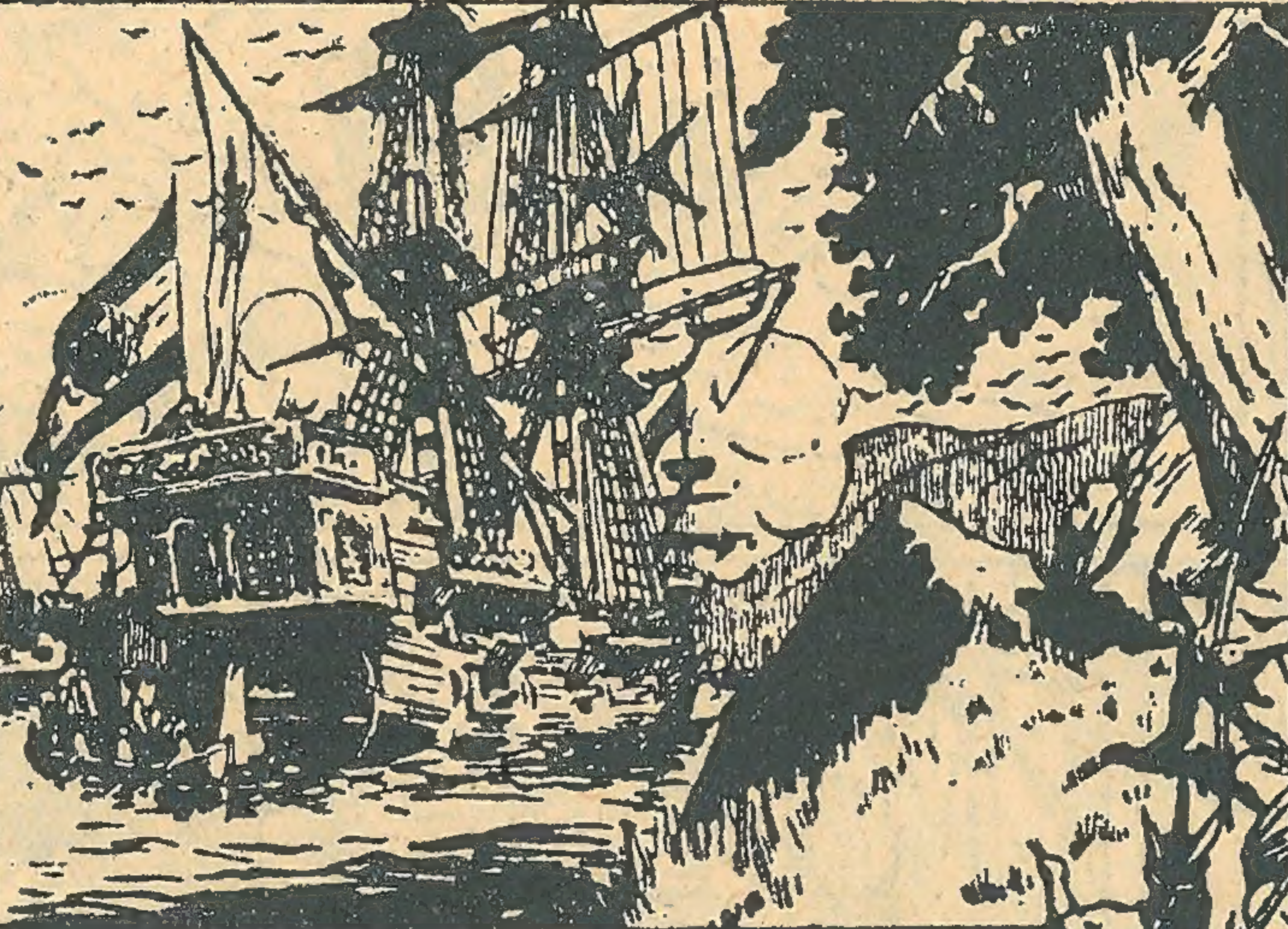
— Bilmem artık. Öyle övdüm ki seni. Genç kız kalbi bu..

Nihayet Ragıbın annesi fıstıklı (Arkası 14. sayfada)

HÜRRİYET KAHRAMANI

KRİSTOF KOLOMB VENEZUELLA'YI 1498 DE KEŞFETTİ. BURASI ANTİL DENİZİNİN CENUBUNDA GENİŞ VADİLİ, ZENGİN ORMANLI BİR MEMLEKETTİ. ORMANLARINDA KENDİ KENDİNE KAKAO AĞACI, KAHVE AĞACI, VANİLYA, KAĞUK, ŞEKER KAHİSİ TÜTÜN YETİŞTİRİLDİ.

İSPANYAYA DÖNER DÖNMEZ, MÜKÜMDARA BU ÜLKENİN ZENGİNLİĞİNİ SÖYLİYE SÖYLİYE BİTİREMEDİ. ELLİ SENE SONRA DA ALFINGER ADLI HARİS BİR SERGÜZEŞTĞİ TARAFINDAN İSTİLA EDİLDİ.

İSPANYOLLAR AZTEK VE İNKA MEDENİ YETİ TAHİRİP BÜTÜN HİNTLİLERİ ESİR ET-TİLER. ÇABUCAK ZENGİN OLDULAR. ARTIK AŞTILARI AŞTILAR, KESTİKLİLERİ KESTİKTİ.

ECNEBİ HAKİMİYETİ VENEZUELLALILARA GÜNDEN GÜNDEN AĞIR GELİYORDU. GÜNÜN BİRİNDE BOLIVAR ADLI BİRİ ÇIKTI. ZENGİNİ BÜTÜN ESİRLERİNİ SERBEST BIRAKTI.

161

ARKASI VAR

SERİFE TEYZE

(13. sayfadan devam)

köşke bir ziyaret yaptı. Git, gel, aldı, verdi derken iki gencin düğünleri yapıldı. Ragıp mübalâğa edilmiş olmasına rağmen Vildanı beğendi. O gece genç gelin, yalnız kaldıkları zaman:

— Ragıp bey, dedi. Bana gönderdiğiniz o mendil için size teşekkür ederim. Hakikaten pek güzel. Kıymetli bir hatıra olarak saklıyorum.

— Hangi mendil?

— Hani canım "Benim fânî vücudum toprak olunca o vefasızın kalbinde bir acı ve nedamet başlarsa bununla gözlerinin yaşını silsin" diye yolladığınız mendil.

— Fakat Vildan, temin ederim ki ben mendil filân yollamadım. Kim vermişti bunu?

— Şerife teyze.

— Ben, bana bir demet gül gönderdiğiniz zaman nasıl mukabele edeceğimi şaşırdım ama bir türlü münasip bir mukabelede bulunamadım.

— Ne gülü?

— Bahçenizdeki güllerden.

— Ben gül filân göndermedim Ragıp bey. Bahçemizde gül bile yok. Hem ne münasebet. Zaten benim için kendinizi öldürmeğe kalkmıştınız evlenecek de değildim.

— Kendimi öldürmek mi? Ben mi?

— Öyle ya. Babanızdan kalan sedef saplı tabancayı zorla elinizden almışlar.

— Ben kendimi öldürmeğe filân kalkmadım. Bizde öyle bir tabanca da yok. Fakat iş anlaşılıyor. Bu kadın bahşis kopartmak için her iki aileyi de aldattı.

Gelin beyaz eteğini sürüyerek kapıya koşarken damat onu önledi:

— Nereye gidiyorsunuz? Olan oldu bir kere.

— Çekilin yolumdan, şimdi düşüp bayılacağım.

— Kepaze oluruz Vildan. Ölmek var, dönmek yok.

Dışarda alaturka saz "İkimizi bir odaya koysalar" şarkısını çalıyor, damat gelinin uzun eteğine yapışmış çekiyor, gelin gittikçe daha halsiz mukavemet ediyordu.

Oldu bitti maşallah!

İSKOÇYALININ KİTİ

(3. sayfadan devam)

Heyecandan titriyordu. Nüzül inmiş bir adam tavrı ile 40 sterlini ödedi.

Herkes hayret içinde idi. Nasıl olmuştu da Patrik Jefferson masraf pusulasını ödemişti.

Fakat ertesi gün gazetelerdeki bir havadis izahı gayri mümkün zannedilen sırrı aydınlatmıştı:

«Bir İskoçyalı, bu sabah bir Vantrikoğu, kendisine yaptığı bir muziplik yüzünden öldürdü.»

GÜZEL YUSUF

(11. sayfadan devam)

Ellerimle pencerenin kenarına tutunarak kendimi çektiğim zaman ancak duvarları ve İmparatoraya mahsus olan erguvanî bayrağı görüyordum.

Yeniden susamış ve acıkmıştım.

Yavaş yavaş pencereden görünen hava morardı, kararı nihayet ortalık simsiyah kesildi. Oturdum yerde, başım ellerimin arasında kalenin içini ve dışındaki gürültüleri dinliyordum.

Dışarıda, tahta kunduraların çıkarttığı sesleri duydum. Budak deliğinde bir ışık belirdi. Hemen sırt üstü uzandım. Kapının arkasındaki demir sürgü çekildi. Kırpıkların arasından baktım.

(Arkası var)

ALNIMIN

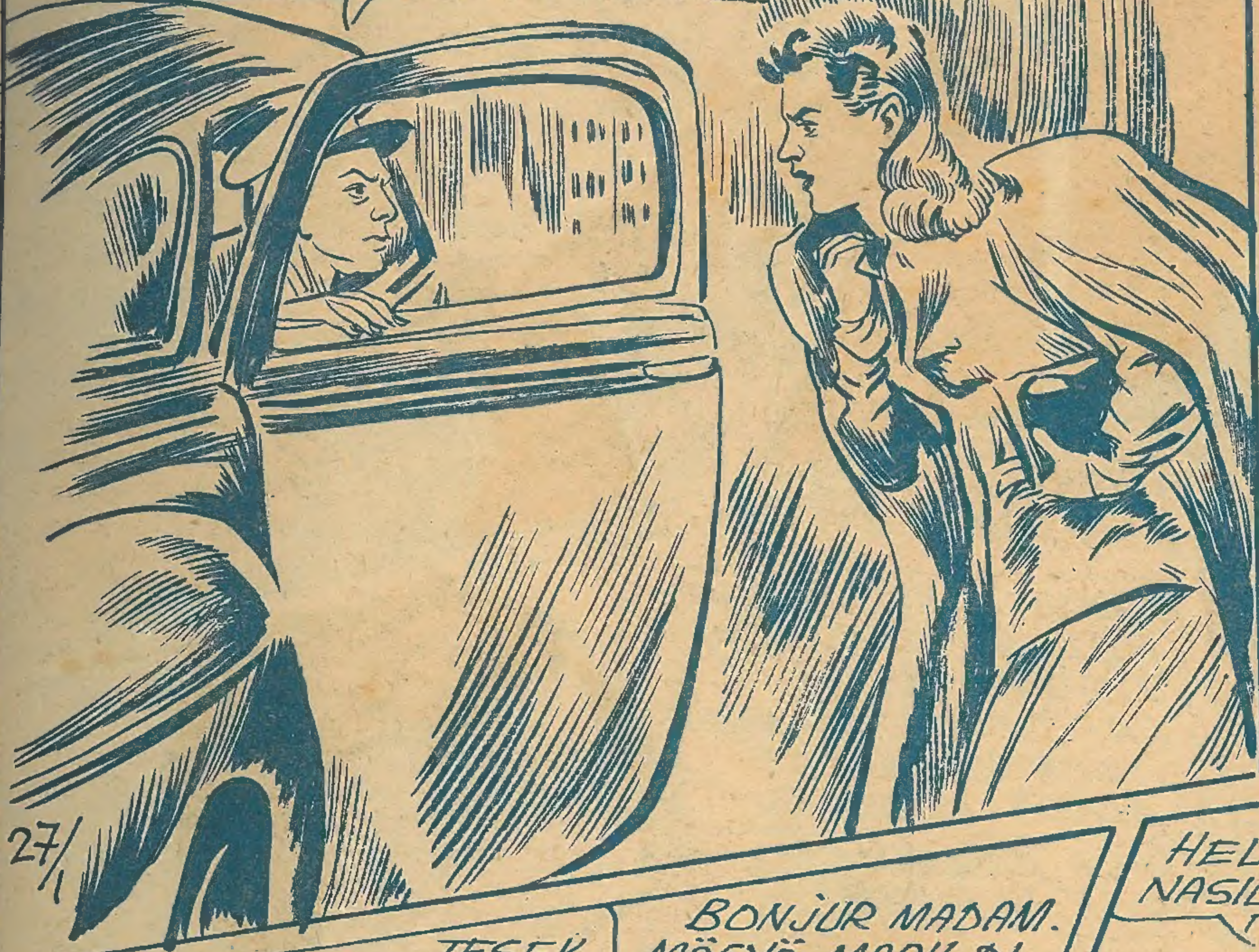

YAZISI

BÜ SİRADA BELLA BARDAKI ŞARKISINI BİTİRMİŞ
DİŞARI FIRLAMIS.

ÇABUK ATLA
ANLAŞILAN ESASLI BİRİNE
RANDEVUN VAR MATMAZEL

ŞOFÖR.. ÇABUK..
PUASSONVER
CADDESİNE..

BELLA HER AKŞAM, AYNI ŞEKİLDE İÇİ EZİ-
LEREK EVE KOŞARDI. MARKIN SIKINTISINI
ANLIYOR VE BİR GÜN BİR DELİLİK ETMESİN
DEN KORKUYORDU.

ÖYLE BİR ŞEY YAP.
MALİYİM Kİ MARK
ARTIK BENDEN
AYRILMAYI AKLINA
GETİRMESİN..
ONSUZ YAPAMAM..

27/1

TEŞEK-
KÜR EDERİM MATMA-
ZEL... HAYIR.. KİMSENİN ÇIK-
TIĞINI GÖRMEDİM..

BONJÜR MADAM.
MÖSYÖ MARK' DI-
ŞARI ÇIKTI MI?

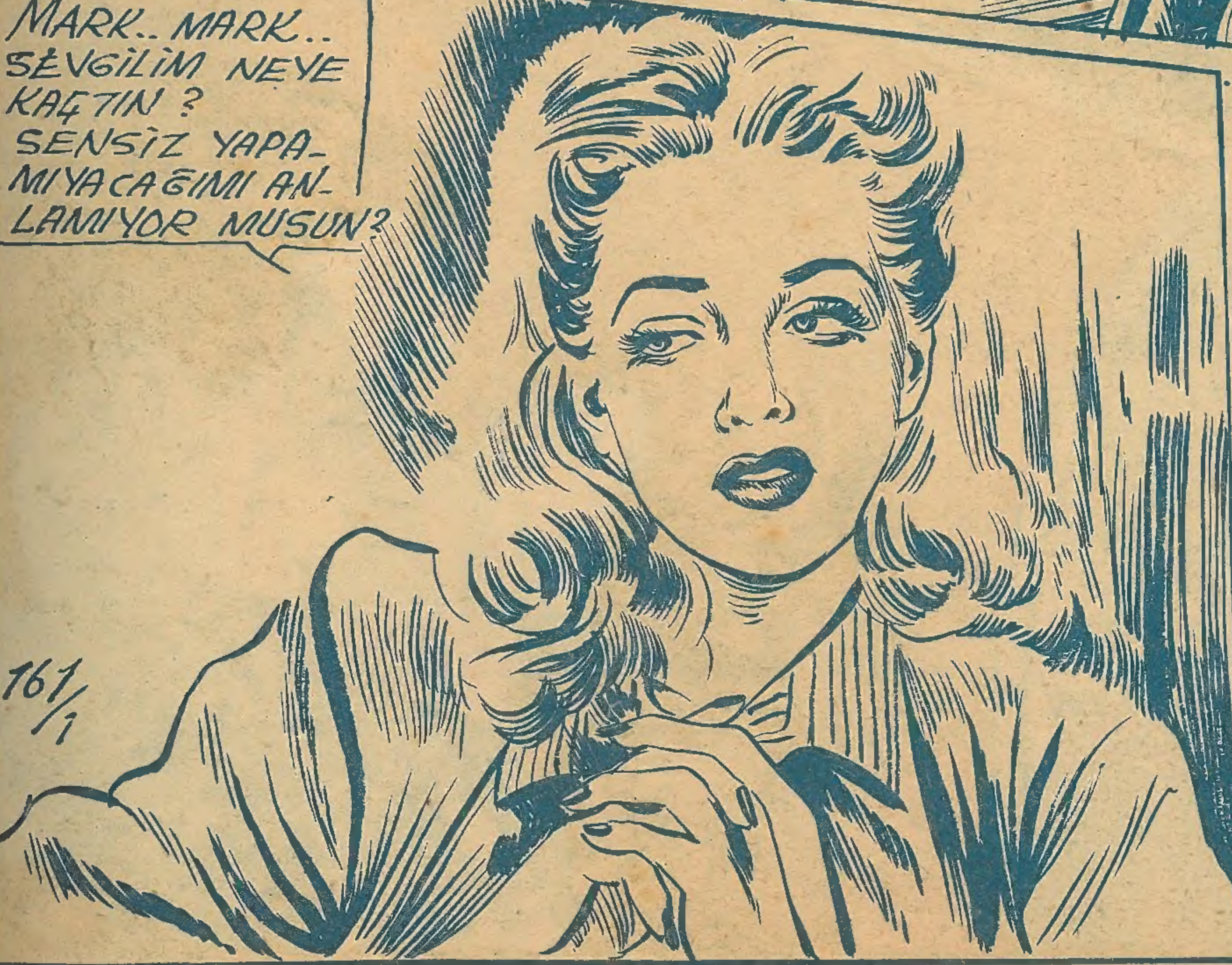
HELLO MARK..
NASILDIN BUGÜN..

MARK.. MARK
NEREDESİN? AH GİTMİŞ..
DELİLİK... BİRŞEY DEĞİL
YAKALANACAK..

MARK.. MARK..
SEVGİLİM NEYE
KAÇTIN?
SENSİZ YAPA-
MIYACAĞIMI AN-
LAMIYOR MUSUN?

161/1

BELLA BEKLEDİ. SAAT
LERCE BEKLEDİ. MARK
GELMİYORDU. GÖZÜ
SOKAKLARDAYDI. HATTA
BİR ARA HEYECANINI
YENEMEDİ. AŞAĞIYA
KADAR İNDİ.. ÇIKTI.

BENİM ARTIK GELMİYECE-
ĞİMİ ZANNETTİĞİ BİR SIRADA
KAPİYİ AÇTIM.

BİNBİR RUMAN

KOLLARIMA ATILDI. VÜCUDU
GÖĞSÜME YAPIŞTI. YÜZÜ NE
DE TAZEYDİ. BÖYLE BİR KABÜL
BEKLEMİYORDUM DOĞRUSU.

BELLA BOŞUNA HEYECANLAN-
MIŞSIN ŞEKERİM.. BİRAZ HAVA
ALAYIM DEDİM.

MARK.. HELE ŞÜKÜR
GELEBİLDİN..

MARK.. NEYE
GİTTİN? SEN..
SİZ YAPAMIYA..
ÇAĞIMI BİLMİ-
YOR MUSUN?

GÖZLERİ
YAŞ İÇİNDEYDİ.

NEYE AĞLIYORSUN
BELLA? ÇIKTIĞIMA
PIŞMAN OLDUM. FA-
KAT DEĞMEYEN BİR
İNSAN İÇİN BU NE
ALÂKA GÜZELİM..

RİCA EDERİM
BÖYLE KONUŞMA
MARK...

AĞLIYORDU.
YANACIKLARINDAN
SICAK YAŞLARIN AKTI-
ĞINI HİSSEDİYORDUM.
KOLLARI ARASINDA YIL-
LARCA KALABİLİRDİM.
SİLKİNDİM..

KOLLA-
RINDAN BOYUNU
MA YUMUŞAK BİR
GERDANLIK TAKTI
TITRIYORDU. KLERİN
YÜZÜ SİLİNDİ.. SİLİNDİ..

NEMLİ
GÖZLERİNİ
GÖZLERİME
DİKTİ. YARI
GÜLEN YARI
AĞLIYAN BU KA-
DIN, ALLAHIM,
NE GÜZEL ŞEYDİ.

MARK NEYE GÖR-
MEMEZZLİKTE GE-
LİYORSUN.. SENİ
SEVDİĞİMİN FARKIN
DA DEĞİL MİSİN?

ARKASI
VAR